

ΑΝΑΤΟΛΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΕΤΟΣ Β΄.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΦΥΛ. ΙΘ΄.

ΟΙ ΦΑΚΙΡΑΙ.

Οί Ἄραβες ὀνομάζουσι Φακίρην ὃν οἱ Τοῦρκοι καλοῦσι Δερβίσην καὶ οἱ Πέρσαι Σόφην. Ἡ λέξις ὀηλοῖ πτωχὸν οὐχὶ ἐξ ἀνάγκης, ἀλλὰ κατ' ἐκλογὴν πτωχὸν ἐξ ἐπαγγέλματος.

Τὸ Περσικὸν Σόφης δηλοῖ ἄνθρωπον ἐνδεδυμένον διὰ μαλλίου. Τὸ ἀραβικὸν Φακίρ καὶ τὸ τουρκικὸν Δερβίς, δηλοῦσιν ἄνθρωπον ρακενδύτην.

Εὐλαβεῖς τινες Μουσουλμάνοι προσλαμβάνουσι πολλάκις τὸ ὄνομα Σαῦρία ἢ Σαῖροῦν, ὅπερ εἶναι λέξις ἀραβικὴ σημαίνουσα ταξειδιώτην. Ἔχει ὅμως συμβολικὴν ἔννοιαν διότι ἐμφαίνει ἄνθρωπον εὐλαβῆ καὶ εὐσπλαχνον, βαίνοντα πρὸς τὴν τελειότητα ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν ποδηγέτου τινός.

Οἱ Φακίραι περιφέρονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μόνοι, ἐνίοτε ὅμως καὶ καθ' ὀμάδας. Ὅταν πολλοὶ ἐνωθῶσιν, ἔχουσιν εἶδος τι ἀρχηγού, διακρινομένου ἐκ τοῦ ἱματισμοῦ του. Οὗτος διανέμει τὰ καθ' ἐκάστην ἐξ ἐλεημοσυνῶν εἰσπραττόμενα τοῖς ὑποδεεστέροις του, δίδων τὰ πλεονάζοντα τοῖς πτωχοῖς. Ὅταν οἱ Φακί-

ραι φθάνωσιν εἰς τι μέρος, ἤχοῦσι διὰ κέρατος τοῦτ' αὐτὸ πράττουσι καὶ ἀποσυρόμενοι. Κάθηνται καὶ κοιμῶνται χαμαί, φροντίζοντες ὅμως προηγουμένως νὰ καθαρίσωσι τὸ μέρος καλῶς.

Ἐν Ἰνδίαῖς, ὡς γνωστὸν, δύο εἰσὶν αἱ ἐπικρατοῦσαι θρησκείαι ἢ τοῦ Βράχμα, ἣτις ἐστὶν ἡ ἀρχαιστάτη τῶν Ἰνδοῦ, καὶ ἡ Μουσουλμανικὴ. Καὶ τοὶ αἱ δύο αὗται θρησκείαι εἰσὶν ἐκ διαμέτρου ἀντιθετοί, οὐχ ἦττον ἔχουσι τι κοινόν, τοῦ Φακίρας, οὗς οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Βράχμα καλοῦσιν Ἰόγγη.

Οἱ Φακίραι ἐν Ἰνδίαῖς πολλάκις ἐνοῦνται εἰς 8 καὶ 10,000 καὶ περιέρχονται τὰς πόλεις. Ἄγγλος περιηγητὴς ὑπελόγησε τοὺς ἐν Ἰνδίαῖς φακίρας εἰς 800,000, τοὺς δὲ Ἰόγγη εἰς 12,000,000.

Φακίραι τινὲς προλέγουσι τὸ μέλλον, ἄλλοι ἀνακαλύπτουσι θησαυροὺς κεκρυμμένους, ἄλλοι μεταβάλλουσι πᾶσαν ὕλην εἰς χρυσόν. Αἱ γυναῖκες σέβονται αὐτοῦς ἰδιαζόντως. Ὅταν δὲ οὗτοι εἰσέρχωνται εἰς τὰς οἰκίας τῶν πιστῶν, οἱ σύζυγοι ὀφείλουσι νὰ ἀποσυρῶσιν εὐλαβῶς.

Ὁ Φακίρης εἶναι σχεδὸν γυμνός· ἀλείφεται κατὰ τὸ σῶμα διὰ λευκῆς τι-

νος κόνεως· τὴν κόμην δὲν κείρει οὐδὲ κτενίζει ποτέ, διόπερ αἱ τρίχες αὐτῆς ἀποτελοῦσιν αὐτοσχεδίους πλοκάμους ὁμοιάζοντας ὄφεις, βηματίζει τολμηρῶς, ἔχει ὕψος θεοπνεύστου, καὶ ἐκπέμπει ἐκ διαλειμάτων οὐρλισμὸν τινα. Πολλάκις φέρει πληγὴν τινα εἰς τὸ μέτωπον, τὸν βραχιόνα ἢ τὸν γλουττόν. Τινὲς ἐξ αὐτῶν περιφέρονται ἐξ ὀλοκλήρου γυμνοί.

Δικαίως ἄρα δύνανται νὰ ὀνομασθῶσιν οἱ Φακίραι Διογένεις τῆς ἐποχῆς μας, ὡς ὁ Διογένης ἠδύνετο ἀξιόλογα νὰ κληθῆ Φακίρης τῆς ἀρχαιότητος.

ΑΙ ΠΥΡΑΜΙΔΕΣ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγ. φυλλάδι.)

Ἐκατὸ χιλιάδες πρόσωπα, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, εἰργάζοντο πρὸς ἀνοικοδόμησιν τῆς πρώτης πυραμίδος, κατὰ δὲ τὸν Διόδωρον 360,000, αἵτινες ἀνὰ τριμηνίαν ἀντικαθίσταντο ὑπὸ ἰσαριθμῶν ἐργατῶν. Ὁ Πλίνιος διατείνεται ὅτι 366,000 ἦσαν οἱ ἐργαζόμενοι, καὶ ὅτι πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου κατηναλώθησαν εἴκοσιν ἔτη. Αἱ δαπάναι ἀνήλθον εἰς 4600 τάλαντα, ἅπερ ἀγνοοῦμεν ἂν ἦσαν Ἀττικά, καὶ ἂν ἀργυρᾶ ἢ χρυσᾶ.

Ὁ Ἡρόδοτος λέγει ὅτι ἐπὶ τῆς πυραμίδος ὑπῆρχον ἐπιγραφαὶ ἀναφέρουσαι τὸ ποσὸν τῶν ἐργατῶν, τὸν χρόνον ὅστις κατηναλώθη ἐν τῇ ἐργασίᾳ, τὰς γενομένας δαπάνας καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἐγειραντος τὴν πυραμίδα βασιλέως. Τοῦτο δηλοῖ ὅτι ἡ πυραμὶς εἶχεν ἐπ' αὐτῆς κονίαμα ἐκ λίθων καὶ ἀσβέστου.

Ἐπειδὴ ἐν τούτοις αἱ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου γνώμαι τῶν συγγραφέων καὶ αἱ παραδόσεις τῆς Ἀνατολῆς εἰσὶ παμπληθεῖς καὶ

πολλάκις φαντασιώδεις, ἤθελε δὲ καταλάβει ἡμᾶς ὁ χρόνος ἂν πάσας συμπεριλαμβανόμεν ἐνταῦθα, παραλείπομεν τὰς πλείστας, ἀρκούμενοι εἰς τὰς ἐξῆς ὀλίγας, αἱ ἠρύσθημεν ἐκ γνωστῶν ἱστορικῶν.

Ὁ Ματαούνη, συγγραφεὺς ἀραβῶν, ἀκμάσας περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Δ' αἰῶνος, λέγει ὅτι αἱ πυραμίδες ἔφερον ἐπιγραφὰς μὲ στοιχεῖα ἀρχαίων λαῶν καὶ βασιλέων, ἀνυπάρκτων νῦν.

Ὁ Ἐμπν-Κορδάδβεχ γράφει ὅτι πάντα τῆς μαγείας τὰ μυστήρια καὶ πᾶσαι αἱ συνταγαὶ τῆς ἱατρικῆς τέχνης ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς ρηθείσης πρώτης πυραμίδος γεγραμμένα διὰ χαρακτῆρων μουσιᾶδ' (·)

Ὁ Ἀμπταλατίφ δὲν ἐκφράζεται εὐκρινῶς.

Ὁ Μακρύσιος, ἀναφέρων ἕτερον συγγραφέα, λέγει ὅτι αἱ μεγάλαι πυραμίδες ἦσαν πλήρεις ἐπιγραφῶν, ὧν οἱ χαρακτῆρες σήμερον εἰσὶν ἀγνωστοὶ καὶ ὧν τὴν ἔννοιαν δέον τις νὰ μαντεύσῃ.

Ὁ Ἐμπν-Χαουκάλ ἐπαναλαμβάνει τὰ αὐτὰ, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τὰ στοιχεῖα τῶν ἐπιγραφῶν καλεῖ Ἑλληνο-Συριακά.

Ὁ Guillaume de Baldencel, ὅστις περιηγήθη τὴν Αἴγυπτον κατὰ τὸν ΙΔ' αἰῶνα, λέγει ὅτι εἶδεν ἐπὶ τῶν μεγάλων πυραμίδων ἐπιγραφὰς διαφόρων χαρακτῆρων.

Ὁ Greave δὲ παρατηρεῖ ὅτι αἱ ἐπιγραφαὶ δὲν ἦσαν γεγραμμένα δι' ἱερογλυφικῶν χαρακτῆρων, ἀλλὰ διὰ κοινῶν Αἰγυπτιακῶν.

Ἐκ τῶν ἀντιθέτων τούτων γνώμων, τίνα νὰ πιστεύσῃ τις ὡς ὀρθοτέραν;

Ὁ Ἡρόδοτος λαλεῖ, ὡς προέφημεν, περὶ μιᾶς μόνης ἐπιγραφῆς καὶ οὐχὶ περὶ πολλῶν καὶ ποικίλων. Διατείνεται δὲ ὅτι τοῦτο ἔμαθε παρά τοῦ διερμηνέως του. Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐμπιστευθῆ ὁ πατὴρ τῆς ἱστορίας εἰς τοὺς λόγους τοῦ διερμηνέως καὶ νὰ μὴ παρατηρήσῃ ὁ ἴδιος, ὅπως πεισθῆ περὶ τῆς ἀληθείας;

ὑποτίθεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὅτι ἐπιγραφὴ τις θὰ ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς πυραμίδος, καὶ

τοὶ ὁ Διόδωρος καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς διάσημοι οὐδεμίαν ἐνθυμοῦνται τοιαύτην.

ὑποθεθείσθω ὅμως ὅτι ὑπῆρχεν. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Baldencel μέχρι τῆς ἡμετέρας δὲν παρήλθε τοσοῦτος χρόνος, ὥστε νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι κατὰ τὸ μακρὸν τοῦτο διάστημα ἐξέλιπον οἱ λίθοι καὶ ὁ ἀσβέστος, οἵτινες ἀδύνατον νὰ ἔφθανον εἰς ὀλιγώτερα τῶν 240,000 κυβικῶν μέτρων· διότι, ὡς γνωστὸν, ἔδει νὰ καλυφθῆ ἐπιφάνεια ἐξ 85 χιλιάδ. μέτρων. Ἐὰν δὲ παρατηρήσωμεν ἄλλας πυραμίδας, οἷον τὴν τῆς Μένσιος, ἡτις διατηρεῖ τὸ κονίαμα πρὸς δυσμὰς καὶ τὴν τῆς Δασιούρ, ἡτις τὸ διατηρεῖ ὀλοκλήρον, βλέπομεν ὅτι οὐδεμίαν αὐταὶ φέρουσιν ἐπιγραφὴν.

Διὰ τοῦτο ἀνάγκη νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι οἱ ρηθέντες συγγραφεῖς ἢ ἔγραψαν ἐν ἀγνοίᾳ, ἢ ἀντέγραψαν ὁ εἰς τὸν ἕτερον, χωρὶς νὰ προσθέσωσι τὴν ἰδίαν γνώμην. Ὁ Νόρδων ἐπὶ τέλους βεβαιοῖ ὅτι οὐδὲν ὑπάρχει τεκμήριον δυνάμενον νὰ πείσῃ ἡμᾶς ὅτι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος πυραμὶς ἔφερέ ποτε κονίαμα. Ἄλλως τε ἱερογλυφικοὶ χαρακτῆρες, χαρακτῆρες λαῶν ἀνυπάρκτων πλέον, χαρακτῆρες μουσιᾶδ', χαρακτῆρες οἵτινες δέον νὰ μαντευθῶσι, χαρακτῆρες Ἑλληνο-Συριακοὶ καὶ Αἰγυπτιακοὶ, οὐδὲ ἐντὸς τῆς πυραμίδος εὐρέθησάν που κεχαραγμένοι.

Ἡ πυραμὶς αὕτη παύει χορηγοῦσα σκιάν κατὰ τὴν μεσημβριανὴν τέσσαρας ἡμέρας πρὸ τῆς ἰσημερίας.

Περὶ τῆς εἰσόδου αὐτῆς ἔγραψεν ὡς ἐξῆς ὁ ὑποκόμης Μάρκελλος τῷ 1820.

« Εἰσέδυσσα εἰς τὰ ἔνδον τῆς πυραμίδος κατ' ἀρχὰς μετὰ κόπου πολλοῦ, διότι ἦναγκάστην νὰ σύρωμαι διὰ τῆς κοιτίας καὶ οὕτω νὰ ποιήσω τὸν γύρον ὑπερμεγέθους τεμαχίου τοίχου, φράσσοντος τὴν εἴσοδον. Ὁ ὄγκος οὗτος ἀπεσπάσθη ἐκ τῶν ἀνωτέρων στρωμμάτων ἢ ἐτέθη ἐκεῖ ἐπίτηδες ὅπως ἀ-

ποκρύπτῃ τὴν εἴσοδον, ἥτις ἐπὶ χρόνον πολλὸν διετέλει ἀγνωστος; »

Περὶ τούτου οὐδὲν λέγομεν ἡμεῖς καθόσον δὲν ὑπάρχει σήμερον ἕχνος τοιούτου ὀγκώδους τοίχου. Νομίζομεν δὲ ὅτι ἡ εἴσοδος εἶναι ἡ αὐτὴ σήμερον οἷα ὑπῆρξε πάντοτε.

Κατὰ τὰς ἀραβικὰς παραδόσεις πρῶτος εἰσήλθεν εἰς τὴν ὡς εἴρηται πυραμίδα ὁ Καλίφης Μαχμούτ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Η' αἰῶνος. Κατ' ἄλλους εἰσήλθε πρῶτος ὁ Ἀαρὸν Ρασίδ, ὁ μᾶλλον διακεκριμένος ἐκ τῶν διαδόχων τοῦ Μωάμεθ. Λέγεται πρὸς δε κατὰ τὸν ΙΓ' αἰῶνα ἠρευνήθη ἡ πυραμὶς καὶ εὐρέθησαν ἐν ταῖς κρύπταις τῆς χιλιάδες τινὲς βιβλίων γεγραμμένων δι' ἀγνωστων χαρακτῆρων. Ὁ Ἐμπν-Ἀμπτ-Ἀλοκὶν διηγεῖται ὅτι ὁ Ἀλμαμόν, Καλίφης τῆς Βαβυλωνίας, ἀνοίξας τὴν μεγίστην τῶν πυραμίδων, εὗρεν εἰς τὸ ὑψηλότερον αὐτῆς μέρος δωμάτιον, ἐν ᾧ ὑπῆρχε κιβώτιον περιέχον ἄνθρωπον φέροντα θώρακα χρυσοῦν, κατὰστικτον ὑπὸ πολυτίμων λίθων. Ἐπὶ τοῦ θώρακος ἔκειτο ξίφος πολυτίμον, φέρον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς λαβῆς ἄνθρακα μεγέθους ὡσὺ, ἀστράπτοντα ὡς τις ἀνημμένη λαμπάς. Θὰ ἐπιστεύομεν ὅτι τὸ πτώμα τοῦτο ἦτο τοῦ Χέοπος, ἐὰν δὲν ἐγινώσκομεν τὰς γνώμας τοῦ Ἡροδότου, Διοδώρου καὶ Πλίνιου.

Ἡ εἴσοδος τῆς πυραμίδος εἶναι εἰς εὐθυγραμμίαν μὲ τὴν 45 κλίμακα καὶ εἰς ὕψος 45 σχεδὸν ποδῶν ἀπὸ τῆς βάσεώς της. Ὁμοιάζει χάνδακα κρεμαστόν. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῆς ἡ ζέστη εἶναι μεγάλη, καλὸν εἶναι νὰ ἀφαιρῆ ὁ εἰσερχόμενος μέρος τοῦ ἱματισμοῦ του. Καλὸν εἶναι πρὸς δε νὰ πυροβολῆ κάποτε ἐντὸς, ὅπως ἀποδιώκῃ τὰς νυκτερίδας, αἵτινες σβενύουσι τὰ φῶτα ἅμα ὡς εἰσέλθῃ τις. Ἐπίσης καλὸν εἶναι νὰ λαμβάνῃ συνοδίαν ἐκ Βεδουίνων, ὧν ἱκανοὶ κατὰ τὴν ἔφιξιν τοῦ περιηγητοῦ εὐρίσκονται ἐκεῖσε, προσφέροντες τὰς ὑπηρεσίας των. Οἱ Βεδουί-

νοι οὔτοι δύνανται νὰ κρατῶσι τὰς λαμπάδας καὶ νὰ προπορεύωνται, βοηθοῦντες τὸν επισκέπτην ν' ἀνέλθῃ καὶ κατέλθῃ.

Ἡ εἰσόδος αὕτη ἔχει μῆκος 65 βημάτων, ὕψος 3 ποδῶν καὶ 6 δακτύλων καὶ εὖρος ἴσον τῷ ὕψει. Κλίνει δὲ ἐπαισθητῶς πρὸς τὸ κέντρον. Εἰς τὴν ἐσχατιὰν αὐτῆς ὑπάρχουσι δύο γρανιτικοὶ ὄγκοι, οἵτινες, φαίνεται, ἐχρησίμευον ὡς πώματα τοῦ μυστηριώδους τούτου χάνδακος. Τούτους ἀνέρχεται τις διὰ βαθμίδων λαξευθεισῶν ἐπὶ τοῦ γρανίτου. Ἀνερχόμενος, φθάνει εἰς βαθμίδα τετραγώνου 15 ποδῶν πλάτους. Δεξιόθεν ὑπάρχει ὀπὴ διαμέτρου 2 ποδῶν καὶ 18 δακτύλων, ἣν ἐκάλεσαν φρέαρ.

Τὸ φρέαρ τοῦτο οἱ εἰς Αἴγυπτον ἐκστρατεύσαντες Γάλλοι ἐβολιδοδοσκόπησαν εἰς μέτριον βάθος. Διάφοροι ἐξηνέχθησαν γνώμαι περὶ τοῦ φρέατος τούτου. Κατὰ τὸν Καβίλιαν ἄλλο δὲν εἶναι ἢ δίοδος φέρουσα πρὸς τὰ κάτω καὶ ὀδηγοῦσα εἰς ὑπόγειον στοάν. Ὁ Μπελτσόνης γράφει ὅτι ἅμα ὁ ρηθεὶς Καβίλιος ἐφθασεν εἰς 38 ποδῶν κάθοδον, εὖρε κώλυμα τέσσαρας μεγάλους λίθους, ἐξ ὧν μετετόπισε τοὺς τρεῖς καὶ ἐσχημάτισε δίοδον δι' ἧς διήλθε. Μετὰ πρόοδον ἐξ 22 ποδῶν εὖρε σαρκοφάγον μῆκος 17 ποδῶν καὶ ὕψους 4, ὅστις θὰ ἐτοποθετήθη ἐκεῖ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐγέρσεως τῆς πυραμίδος, καθόσον ἐκ τῆς ὀπῆς τοῦ φρέατος ἀδύνατον ἦτο νὰ διέλθῃ. Προχωρήσας κατὰ 7 πόδας, εὖρεν ἔδαφος πεπατημένον. Ἐκείθεν τὸ φρέαρ προὐχῶρει εἰς βάθος 200 ἔτι ποδῶν. Κατελθὼν ὁ Καβίλιος εἰς τὸ βάθος, εὖρε χοῦν καὶ ἄμμον. Ἐπειδὴ τὸ ἔδαφος ἀντήχει ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ ὑποκόφως, ἐνόμισεν ὅτι καὶ ἄλλη βαθύτερα ὑπῆρχε συγκοινωνία. Διὰ τοῦτο ἤρξατο ἀφαιρῶν τὴν ἄμμον. Ἀλλ' ἡ ἀτμόσφαιρα ἤρξατο ἀποβαίνουσα ἀσφυκτικῇ, διότι οὔτε τὰ φῶτα δὲν ἠδύναντο νὰ διατηρηθῶσιν, ἐλλείψει ὀξυγόνου. Τούτου ἕνεκα διέκοψε τὴν ἐργασίαν.

Τὸ φρέαρ τοῦτο ἄλλως περιγράφει ὁ Μακκλέτ 90 ἔτη πρὸ τοῦ Καβίλια. Ἔχουμεν δὲ καὶ τὴν περιγραφὴν, διάφορον καὶ ταύτην, ἀνωνόμου γάλλου συγγραφέως, ἐν βιβλίῳ ἐπιγραφομένῳ «Ἐρευνα περὶ καταγωγῆς τῶν Πυραμίδων». Τίνα ἐκ τῶν συγγραφέων τούτων νὰ πιστεύσωμεν; Μήπως οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν κατῆλθεν εἰς τόσον βάθος; Διότι, τῇ ἀληθείᾳ, ἢ περὶ ἧς ὁ λόγος ὀπὴ δὲν γεννᾷ διόλου τὸν πρὸς κατάβασιν πόθον.

Ἐπὶ τῆς μεγάλης τετραγώνου βαθμίδος, ἧς ἀνωτέρω μνησάμεθα, ὑπάρχει δίοδος ἄγουσα κατ' εὐθείαν εἰς κενὸν δωμάτιον, καλούμενον θάλαμος τῆς βασιλίσσης, μῆκος 18 ποδῶν καὶ 2 δακτύλων, καὶ εὖρους 15 ποδῶν καὶ 8 δακτύλων, ἄνευ οὐδενὸς κόσμου, ἄνευ ἐπιγραφῶν καὶ ἄνευ σαρκοφάγου. Ἐξ αὐτοῦ εἰσέρχεται τις εἰς ὀχετὸν πρὸς δεξιὰ, ἀπολήγοντα μετ' ὀλίγα βήματα. Ἐπανερχόμενος ἐπὶ τῆς τετραγώνου βαθμίδος, ἀνέρχεται τις ἔπειτα εἰς τὴν δευτέραν, ὄντως λαμπρὰν, στοάν. Ἐνταῦθα θὰ ἀνέλθῃ βαθμίδα ὑψηλὴν μετὰ κόπου. Ἡ στοὰ αὕτη ἔχει μῆκος 189 ποδῶν, εὖρος 6 ποδῶν καὶ 6 δακτύλων, καὶ ὕψος 40 καὶ ἐπέκεινα ποδῶν διαιρεῖται δὲ εἰς ὀκτὼ μέρη. Δύο τοῖχοι ἐκ γρανίτου, ἔχοντες πᾶχος 19 δακτύλων, ἀποτελοῦσι τὰς πλευράς τῆς. Ἐχει δὲ 28 ὀπᾶς, ἀπεχούσας ἀπ' ἀλλήλων 3 πόδας καὶ 6 δακτύλους. Αἱ ὀπᾶι αὗται θὰ ἐχρησίμευσαν διὰ τὴν τοποθέτησιν στήριγμάτων κατὰ τὴν ἐποικοδόμησιν τοῦ μνημείου. Ἐκ τῆς στοᾶς ταύτης εἰσέρχεται τις εἰς τὸν δεύτερον ὄροφον τῆς πυραμίδος· ἐκεῖ φαίνεται ἕτερος ὄγκος ἐκ γρανίτου, χρησιμεύων ἴσως πρὸς κάλυψιν τῆς εἰσόδου. Μεγάλην, φαίνεται, ἀπέδιδον σημασίαν οἱ Αἰγύπτιοι εἰς τὸ ἀπαρτίαστον τῶν τάφων των.

Προχωρῶν τις εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον τὸ καλούμενον τοῦ βασιλέως, ὅπερ κεῖται ὑπεράνω τοῦ δωματίου τῆς βασιλίσσης, εἰς

ὕψος 160 ποδῶν ἀπὸ τοῦ ἐδάφους τῆς πυραμίδος. Ἐχει τὸ δωμάτιον αὐτὸ 35 ποδῶν καὶ 5 δακτύλων μῆκος, 17 ποδῶν καὶ 2 δακτύλων εὖρος, καὶ 19 ποδῶν ὕψος. Καὶ ἐνταῦθα ὑπάρχει σορὸς μῆκος 6 ποδῶν καὶ 11 δακτύλων, εὖρους 3 ποδῶν καὶ 2 δακτύλων, καὶ βάθους 2 ποδῶν καὶ 10 δακτύλων, ὅπερ δηλοῖ ὅτι καὶ αὕτη ἐτοποθετήθη κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς κατασκευῆς τοῦ μνημείου, καθόσον ἀδύνατον νὰ διήλθεν ἐκ τῆς ὀπῆς, περὶ ἧς ἀνωτέρω ἐπισημάμεθα λόγον.

Εἰς τὰ ἀνώτατα τῆς πυραμίδος δωμάτια ἀνέρχεται τις διὰ μακρᾶς καὶ αἰωρουμένης κλίμακος ἐκ ξύλου, τοποθετηθείσης πρὸς δεξιὰ κατὰ τὸ 1838 ὑπὸ τοῦ συνταγματάρχου Wys. Τὸ πρῶτον τῶν δωματίων τούτων, ἄνωθεν τοῦ βασιλέως κατ' εὐθυγραμμίαν κείμενον, ἀνεκαλύφθη τῷ 1764 ὑπὸ τοῦ Δάβινσων, διὸ καὶ ἔλαβε τ' ὄνομά του. Τὸ δεύτερον ἐκλήθη τοῦ Οὐελιγκτῶνος· τὸ τρίτον τοῦ Νέλσωνος· τὸ τέταρτον τῆς Λαίδου Ἀρβουθῶν· τὸ πέμπτον τέλος τοῦ Κάμπελ, ὅπερ ὅμως ἀνεκάλυψεν ὁ μνηστὴς συνταγματάρχης Wys. Πάντα τὰ δωμάτια ταῦτα ἔχουσι τὰς αὐτὰς διαστάσεις. Ἐσωτερικῶς δὲν συγκοινωνοῦσι πρὸς ἄλληλα καὶ εἰσὶ κενὰ πάντως.

Σκοπὸς τῶν δωματίων τούτων, τοποθετηθέντων τοῦ ἐνὸς ἐπὶ τοῦ ἑτέρου, δὲν θὰ ἦτο ἄλλος ἢ ἀρχιτεκτονικὸς, ἢ τοῖ νὰ ἐλαττωθῇ τὸ βάρος τῆς οἰκοδομῆς, ὅπερ θὰ ἐβάρυνεν ἄλλως ἐπὶ τοῦ δωματίου τοῦ βασιλέως.

(Ἐπείτα τὸ τέλος.)

Η ΤΥΝΙΣ.

Ἐκ τινος πρὸς τὴν Ἰταλικὴν ἐφημερίδα «Ρώμην» ἀλληλογραφίας, ἀποσπῶμεν τὰ ἐξῆς περὶ Τύνιδος.

Μετὰ 30 ὥρων ἐκ Πανόρου πλοῦν, ἐ-

φθασα εἰς Γουλέττην, ἀπέχουσαν τέσσαρα χιλιόμετρα τῆς Τύνιδος, εἰς ἣν ἀφικόμενη ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν τὰ Τυνίσια στρατεύματα ἀπῆρχοντο εἰς τὰ ὑπὸ τῶν Γάλλων ἀπειλούμενα σύνορα.

Ἐγὼ, ὁ ἔχων τὴν ἀξίωσιν ὅτι γινώσκω καλῶς τὰς Τουρκικὰς πόλεις, οὐδέποτε εἶδον πόλιν ταύτης ὁμοίαν. Ἐνταῦθα ὑπάρχουσι ἀνάμικτοι μουσουλμάνοι, ἄραβες, ἔθραῖοι, ἀφρικανοὶ, ἀποτελοῦντες τοιαύτην ἀντίθεσιν, ὥστε φαίνεται αὕτη παραδοξοτάτη.

Φθάνων τις εἰς Γουλέττην, οὐδὲν βλέπει ὑπομιμνήσκων αὐτῷ Τουρκικὴν πόλιν. Οὔτε μιναρῆδες, οὔτε τζαμίαι. Βλέπει μόνον εὐρωπαϊκὰς τινὰς οἰκοδομὰς, περιτείχισμα φέρον τηλεβόλα, λεμβούχους λαλοῦντας τὴν γλῶσσαν τῆς Μελίτης, τὴν Σικελικὴν διάλεκτον, τὴν Ἰταλικὴν, ἢ γλῶσσαν τινὰ ἀνάμικτον ἐκ λέξεων διαφόρων Ἰταλικῶν διαλέκτων καὶ τῆς Ἀραβικῆς. Ὁ λιμὴν εἶναι χεῖριστος, τὰ δὲ πλοῖα ἀναγκάζονται νὰ ἀγκυροβολῶσι μακρὰν τῆς προκουμαίας, ὅπως ἀποφεύγωσι τὰς ἀκαθαρσίας, αἵτινες ἐξ ὀλης τῆς πόλεως περισυναζόμεναι, ρίπτονται κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν εἰς τὸν λιμένα.

Τούτου ἕνεκα ἠναγκάσθη νὰ ποιήσω γύρον δύο μιλίων, ὅπως ἀποβιβάσθω εἰς τὸ τελωνεῖον. Ἐντεῦθεν ἄρχεται ἡ Τουρκικὴ πόλις. Ὑπάλληλοι τινες καὶ τινες στρατιωτικοὶ, ρακενδύται πάντες, ἐνιοὶ δ' αὐτῶν ἀνυπόδητοι, ἠρεύνησαν τὰ ἐπιπλά μου· πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσω ὅτι καὶ τοὶ κακῶς ἐνδύονται, φέρονται προσηνῶς πρὸς τοὺς ξένους.

Ἐκ τοῦ Τελωνείου διέρχεται τις πλατεῖαν, ἐξ ἧς φθάνει εἰς τὸν σταθμὸν, ὅστις ἄγει διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς Τύνιδα. Ἐν τῇ πλατείᾳ ταύτῃ ἄρχονται αἱ ἀντιθέσεις. Ἐνταῦθα βλέπει τις Γάλλους ναύτας· ἐκεῖ εὐ-

ρωπαίους άλλους· παρέκει χαμαί σταυροπο-
δητί καθημένους ἰθαγενεῖς ποικιλοχρόους,
ἤτοι ἔχοντας χρώμα ἀπὸ λευκοῦ μέχρις ἐ-
θεννίνου, περιβεβλημένους τὰς λευκὰς αὐ-
τῶν ἐφροστίδας, γυμνοκνήμιδας, καὶ φέρον-
τας σκανδάλια. Τινὲς ἐξ αὐτῶν εἰσὶν ὠπλι-
σμένοι διὰ μακροῦ τουφεκίου καὶ μεγάλων
πιστολίων, ἄλλοι εἰσὶν ἄοπλοι· τινὲς περιπα-
τοῦσι μὲ βῆμα σοβαρὸν καὶ μεμετρημένον
κρατοῦντες κομβολόγιον καὶ ὑποτονθορίζοντες
ἐκ διαλειμάτων Ἄ λ λ ἄ χ! Ἄ λ λ ἄ χ! Ἐκ
διαλειμάτων ἐμφανίζονται καὶ γυναῖκες μὲ
τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον διὰ λευκοῦ ἢ με-
λανοῦ ὑφάσματος καὶ κατὰ τὰ λοιπὰ ἐνδε-
δυμένοι ὡς ἄνδρες.

Ἦτον ἡ ἕκτη ὥρα τῆς πρωίας ὅταν ἔ-
φθασα εἰς τὸν σταθμὸν. Ἡ θερμοκρασία δὲν
ἦτόν ἀνυπόφορος, ἀλλὰ δὲν ἦτο καὶ δροσερά·
Ὡμοιάζε τῇ ὥρᾳ τῆς δείλης κατὰ τὰς ἡμέρας
τοῦ Ἰουλίου ἐν Ἰταλίᾳ.

Ἐν τῇ πύλῃ τοῦ σταθμοῦ εὔρον πρώην ὑ-
πάλληλον συμπατριώτην, ὅστις μὲ ἀνεγνώρισε.
Παρ' αὐτοῦ ἔμαθον ὅτι ἐν τῇ μεγάλῃ πλα-
τείᾳ πρὸ τοῦ Βάρδου, ἤτοι τοῦ θερινοῦ ἀνα-
κτόρου τοῦ Βένι, εἶχε παραταχθῆ ὁ Τυνί-
σιος στρατός, ὅστις ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ
Σίδι Ἀλῆ, ἀδελφοῦ τοῦ Βένι, ἐμελλε νὰ ἀ-
πέλθῃ εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἀλγερίας, ὅπως τι-
μωρήσῃ τοὺς Κρουμίρους, διὰ τὴν παρ' αὐ-
τῶν γενομένην παραβίασιν τοῦ Γαλλικοῦ ἐ-
δάφους.

Ὁ Τυνίσιος στρατός συνέκειτο ἐκ 4,000
ἀνδρῶν. Ὡδεὺς δὲ, καθ' ἣν στιγμὴν ἔφθασα,
πρὸς τὸν σιδηρόδρομον, ἵνα, ἐπιβιβασθεῖς, ἀ-
πέλθῃ πρὸς τὰ σύνορα. Παρίστα δὲ φυσιο-
γνωμίαν μηδαμῶς σοβαράν.

Ἡ εὐρεία πλατεία ἐπληροῦτο ὑπὸ Ἀρά-
βων πάσης χροιάς. Ἐκατέρωθεν παρετάσσον-
το 300 — 400 ἵππεῖς μὲ τὸ λευκὸν τῶν
μπουρκοῦ, τὸ μακρὸν πυροβόλον, καὶ τὰς
πρωμάδας ἵπποσκευὰς τῶν. Ἀπετέλουν οὗτοι

τὸ ἵππικὸν τοῦ Βένι. Ὁ στρατός τῆς Τύνιδος
εἶναι πενιχρός. Οἱ ὀπλιταὶ ἐνδύονται χιτῶνα
βαθυκυάνου, περισκελίδας ἐκ πανίου φαιοῦ ἢ
ἐρέας βαθυκυάνου ἢ ἐρυθρᾶς. Οὐδεὶς φέρει
περικνημίδας· τινὲς φέρουσιν ὑποδήματα· ἄλ-
λοι ὀδεύουσι γυμνόποδες. Ἡ πυριτοθήκη τῶν
ἐξαρτᾶται ἀπὸ τελαμώνος· ὄπλα δὲ ἔχουσι
χειρίστα. Οἱ ἀξιωματικοί, κατὰ τὸ μάλλον
καὶ ἦττον, εἰσὶν ὅμοιοι τοῖς στρατιώταις.

Ἐκαστος λόχος ἔχει τὴν εἰδικὴν του ση-
μαίαν, ἕκαστον δὲ τάγμα μουσικὴν ἐκπέμ-
πουσαν ἀκαταλήπτους ἤχους. Οἱ στρατιῶται
ἐβάδιζον βήματι βραδεῖ, ἵσως ἐνεκὰ τοῦ
καύσωνος· διελθόντες δὲ ὑπὸ τὸν ἐξώστην τῶν
ἀνακτόρων, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ Βένι, μετὰ τῶν
αὐλικῶν του, ἐπαρουσίασαν ὄπλα. Συγχρό-
νως κί Τυνίσιαι γυναῖκες μὲ τὸ πρόσωπον κε-
καλυμμένον, ἐξέβαλλον ὠρυγὰς φρικώδεις καὶ
λίαν χαρακτηριστικὰς. Ἦσαν αὐταὶ τὸ κα-
λὸν κατεσῶδιον, τὸ ἐνθαρρυντικὸν ζήτη, ἐκ-
φωνούμενον ὑπὲρ τῶν ὀπλιτῶν τῶν βραδίζον-
των πρὸς συνάντησιν τοῦ ἐχθροῦ!

Μετὰ τὴν παρέλασιν ταύτην τοῦ πεζικοῦ,
ὁ στρατηγός, ἐν μέσῳ κανονοβολισμῶν, ἐγκα-
τέλειπε τὸ Βάρδον καὶ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ
τοῦ ἐπιτελείου καὶ τοῦ ἵππικοῦ, ἔλαβε τὴν
εἰς τὸν σταθμὸν ἄγουσαν. Τὸν στρατὸν ἠκολού-
θει παραβάνιον ἐκ 200 καμήλων καὶ δρο-
μάδων φερουσῶν ἐπὶ τῆς ῥάχους τὰς στρατι-
ωτικὰς ἀποσκευὰς.

Ἄφου ἐθεασάμην τὸ ἕκτακτον τοῦτο φαι-
νόμενον, ἐπανεκάμψα εἰς Τύνιδα, ὅπως ἐπι-
σκεφθῶ τὴν πόλιν.

Καὶ δὴ μετέβην εἰς τὰς ἀραβικὰς συνοι-
κίας μὲ τὰ σχετικὰ τῶν παζάρια, ἅπερ εὔ-
ρον πολὺ ὑποδεέστερα τῶν ἄλλων Τουρκι-
κῶν πόλεων. Εἰσέδυσα εἰς τὴν Ἑβραϊκὴν συν-
οικίαν, ἔνθα εἶδον πῶς οἱ Ἀφρικανοὶ Ἰσραη-
λίται διετήρησαν τὸν παράδοξον ἀρχαῖον Ἰ-
ουδαϊκὸν ἱματισμὸν. Αἱ γυναῖκες φοροῦσι
στενὰς περισκελίδας ἐξικνουμένας ἀπὸ τῶν

ἰσχύων μέχρι τῶν ἀστραγάλων· εἶτα χιτῶνα,
καὶ ἐπάνωθεν τοῦ χιτῶνος ἕτερον ποδήρη τοι-
οῦτον· τὴν κεφαλὴν καλύπτουσι διὰ πῆλου
κωνοειδοῦς. Πάντα δὲ ταῦτα εἰσὶν ἐκ μετά-
ξης καὶ χρωμάτων διαφόρων, οἷον ἐρυθροῦ,
πρασίνου, κιτρίνου, ἢ λευκοῦ. Νομίζει τις ὅτ'
βλέπει πλανήτιδας ὀρχηστρίδας. Ἐξ αὐτῶν
ὑπάρχουσι καὶ τινες ὠραιόταται, ἀλλ' ὁ ἱμα-
τισμὸς τῶν δὲν εἶναι βεβαίως γραφικός.

Ἡ ΑΠΟΘΕΩΣΙΣ.

(Διήγημα.)

(Συνέχεια, ἴδε προηγ. φυλλ.)

Καὶ ἄλλος μὲν τῶν ἐν λόγῳ ὑποψηφίων ἀ-
γίων λαλεῖ πρὸς τοὺς ἰχθύς, καθάπερ ἐγὼ
λαλῶ νῦν ὑμῖν, ἀναγνώσταί μου, οἱ δὲ θα-
λάσσιοι ἀκραταὶ του ἴστανται ἄφωνοι καὶ
μὲ κεχνηδὸς στόμα, ὅπως ἀκούσωσι τῆς διδα-
χῆς του καὶ πείθονται πάντες. Ἄλλος δὲ,
βλέπων πνιγόμενον, σπεύδει καὶ βαδίζων ἐπὶ
τῶν κυμάτων μὲ τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ ἄβρο-
χα, διασώζει αὐτόν. Ἄλλος βλέπων τινὰ κα-
ταπίπτοντα, σταματᾷ αὐτὸν μετέωρον εἰς
τὸν ἀέρα ἐπὶ δύο τρεῖς ὥρας καὶ οὕτω τὸν
σώζει. Ἄλλος ἴσταται τεσσαράκοντα ἔτη
ἐπὶ τοῦ κιονοκράνου στήλης καθάπερ κυπά-
ρισσος ἐπὶ λόφου. Ἄλλος κάμνει γυναῖκά τι-
να ν' ἀρρωστήσῃ, διότι δὲν ὠμολόγησεν ὅτι
ἔκλεψε τὴν ὄρνιθα τοῦ γείτονος. Ἄλλος ἴ-
πταται εἰς τοὺς ἀέρας ὡς πτηνόν. Ταῦτα καὶ
ἄλλα πολλὰ ἐκτίθενται ἐν τῇ συζητήσει, ἅ-
τινα εἰσὶν ἔτοιμοι πάντοτε νὰ διαβεβαιώ-
σωσιν ἱκανοὶ αὐτόπται μάρτυρες. Καὶ βέβαια,
τίς δύναται νὰ ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς ἀγιοσύ-
νης ἀνθρώπων, οἵτινες ὑπεβλήθησαν εἰς τοὺς
πόνους τοῦ τοκετοῦ, ὅπως μὴ ὑποστῇ αὐ-
τοὺς ἡ λεχώ; (α) οἵτινες, ὅπως ἀποδιώξωσι
τοὺς κακοὺς λογισμοὺς, δέρουσιν ἑαυτοὺς; οἱ·

τινες τέλος τρέφονται δι' ἀηδῶν ζωφίων;
Καὶ εἶναι δυνατὸν ν' ἀμφιβάλλῃ τις, ὅτι ἄν-
δρες τοιοῦτοι δὲν εἶναι ἅγιοι;

Ἐλθέτω νῦν ὁ Τουτίας νὰ ἐπαρθῆ, ὅτι ἐν
Τίβρω ἠντλησε τὸ ὕδωρ, ὅπερ ἔφερον ἐν κο-
σκίνω, ὅπως καθαρισθῆ ἐκ τῶν ὕδρων, ἢ ἡ
Κλελία ὅτι κολυμβῶσα διήλθε τὸν ποταμὸν.
(α) Ἄς ἔλθῃ νῦν ἡ ἱερά Γραφή νὰ διηγηθῆ τὰ
θαύματα τῶν ἱερέων τῆς Αἰγύπτου καὶ τοῦ
Βάβλ.

Ἄλλὰ, πρὸς Θεοῦ, μὴ παραβάλλωμεν τοὺς
ἥρωας τοῦ καθολικισμοῦ μὲ τῶν ἀπίστων καὶ
εἰδωλοατρῶν τοὺς ψευδήρωας· εἶναι τὸ αὐτὸ
ὡς νὰ παραβάλλωμεν τὸν ἥλιον μὲ τοὺς πα-
ρηλίους.

Ἐπανελάθωμεν λοιπὸν πρὸς τὴν Φαυστί-
ναν καὶ τὸν Μάρκον Αὐρήλιον.

Ἴσως μ' ἐρωτήσῃ τις, πῶς ἐν Ἑλλάδι ἡ τι-
μὴ τῆς ἀποθεώσεως ἀνῆκεν εἰς μόνους τοὺς
ἐνεκὰ ἀρετῆς καὶ ἀξίας περιφανεῖς κατα-
στάντας, ἐνῶ ἐν Ρώμῃ, κατὰ τὴν ἐποχὴν
τῆς μοναρχίας, ἀπεθεοῦντο γυναῖκες καὶ ἄν-
δρες ἐγκληματῆται; Ἡ ἐρώτησις εἶναι δικαία.
Ἀπαντῶ λοιπὸν. Διότι ἐν Ἑλλάδι ὁ λαὸς
ἦτο ἐλεύθερος, ἐν Ρώμῃ δὲ δούλος.

Ἐκεῖ τοὺς καλλιεργοῦντας τὴν ἄμπελον
καὶ ἐλαῖαν, τοὺς σπείροντας χρήσιμον σπό-
ρον ἐν τῇ γῆ, ἡ Ἑλλάς ἐτίμα καὶ ἔθεοποίη.
Ἐλάτρευε τοὺς διδάσκοντας ἐπιστήμας καὶ
τέχνας, ἔθεοποίη τοὺς σώζοντας τὸ κοινὸν
ἐκ συμφορῶν ἢ κινδύνων διὰ συμβουλῶν ὀρ-
θῶν ἢ διὰ πράξεων γενναίων.

Ἐν Ρώμῃ ὅμως, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς
διαφθορᾶς, δὲν ἐτιμῶντο οἱ διαδώσαντες φῶ-
τα καὶ ἐπιστήμας κατὰ τὸν βίον τῶν, οὐδὲ
οἱ δόντες παραδείγματα ἠθικῆς καὶ ἀρετῆς,
ἀλλ' αἱ κακοήθειαι αὐτοκράτειραι καὶ οἱ σκλη-
ροὶ καὶ ἀνόσιοι αὐτοκράτορες· ἔθεοποιούντο
δὲ καὶ ἐλατρεύοντο τὰ αἴσχη τῆς ἀνθρωπό-
τητος.

(α) Ὅρα περὶ τούτων τὰ συναξάρια τῶν ἁγίων τῆς
Ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας ὑπὸ Βαρονίου.

(α) Ὁ ἅγ. Βερναρδίνος τοῦ Κορλεόνε.

Ὁ Αὐρήλιος, μέγα θλιβείς ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς Φαυστίνης, ἐπανάστρεψεν εἰς Ρώμην, ἔνθα προητοίμασε τὰ χροιάδη διὰ τὴν μεγαλοπρεπή καὶ ἱερὰν τελετὴν τῆς ἀποθεώσεως τῆς συζύγου. Διέταξε νὰ κατασκευασθῇ ἐκ καθαροῦ κηροῦ τὸ ὁμοίωμά της, ὅπερ περιβαλὼν διὰ πλουσίας ἐσθῆτος, ἐτοποθέτησεν ἐν πλουσίῳ ἐξ ἐλέφαντος θαλάμῳ.

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μεγάλης ταύτης τελετῆς τέσσαρες γερουσιασταὶ, πενθίμως ἐνδεδυμένοι, ἔφερον ἐπ' ὤμων τὸ φέρετρον τῆς Αὐρηλίας. Τὰς ταινίας τοῦ φερέτρου ἐκράτουν οἱ σοβαροὶ Ποντίφηκες. Μὲ βῆμα δὲ βραδύ ἡ ἐκφορὰ ἐξῆλθε τῶν ἀνακτόρων. Δωδεκάς σημαίων προηγεῖτο, ἐφ' ὧν ἐζωγραφοῦντο διάσημοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες συγγενεῖς τῆς Φαυστίνης, ἦτοι πάπποι, θεῖοι, θεῖαι, μᾶμμι κτλ. Δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν τοῦ φερέτρου ἠκολούθουν αἱ σύζυγοι τῶν διασημοτέρων πολιτικῶν, λευχειμονοῦσαι καὶ φέρουσαι πέπλον διαφανῆ, ἡγεμονικῶς δὲ βηματίζουσαι. Ψάλλται καὶ αὐλητρίδες εἶποντο πληροῦντες τὸν ἀέρα δι' ἤχων καὶ ἀσμάτων θλιβερῶν καὶ νεκρωσίων· μετ' αὐτοὺς εἶποντο οἱ Ὑπατοὶ καὶ οἱ Πραιτώρες, οἱ Δήμαρχοι καὶ ἀγορανόμοι, οἱ Φλαμίνοι καὶ οἱ οἰωνοσκόποι, οἱ ταμίαι καὶ Γερουσιασταὶ, οἱ ἔπαρχοι καὶ οἱ κήρυκες, οἱ νομοδιδάσκαλοι καὶ οἱ ραβδοῦχοι. Ἡ ἐκφορὰ ἐπορεύθη πρὸς τὴν ἀγορὰν, ἔνθα ὑπῆρχε μαρμαρίνον ἱερίον. Ὅπισθεν τῆς ἐκφορᾶς ἠκολούθει λεγῶν πεζικοῦ μὲ τοὺς ἑκατοντάρχους αὐτῆς. Ὑστατὰς πάντων εἶπετο ὁ στρατηγὸς τοῦ ἵππικοῦ μετὰ δύο ἰλῶν. Ἐκ διαλειμμάτων ἠκούοντο ἤχοι τυμπάνων καὶ σαλπύγων. Καὶ τέλος ἠκολούθει λαὸς ἀνακρίθμης!

Ἀφοῦ ἡ ἐκφορὰ ἔφθασεν εἰς τὴν ἀγορὰν, τὸ φέρετρον τῆς Αὐτοκρατορίας ἐτέθη ἐπὶ τοῦ νεκρικοῦ ἱερίου καὶ χορὸς παρθένων καὶ παίδων ἔψαλλον ἐλέγους διαφόρου μέτρου. Ὁ λαὸς κατέλιθε τὰς βαθμίδας τοῦ ἀμφι-

θεάτρου τῆς ἀγορᾶς. Ἐν τούτοις χαρίεσσα καὶ ἐξαισίας ὠραιότητος νέα (ὡς εἴθισται ἐν τοιαύταις περιπτώσεσιν), ἴστατο παρὰ τὸ φέρετρον κινουσα ριπίδιον λευκόπτερον καὶ ἀποδιώκουσα τὰς μυίας ἀπὸ τοῦ ἐκμαγείου ἐκείνου, ὅπερ μετ' οὐ πολὺ ἐπρόκειτο νὰ μετατραπῇ εἰς θεότητα.

Τότε ὁ Αὐρήλιος, ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα, ἤρξατο ἀπαγγέλλων τὸν πανηγυρικὸν τῆς Φαυστίνης του, ἀποκρύπτων τὰ ἐλαττώματά της καὶ καταδεικνύων μόνως τὰς ἀρετάς της. Μικροῦ ἐδέησε νὰ ἐξυμνήσῃ καὶ τὴν αἰδημοσύνην της. Ὁμίλησεν ἐφ' ὀλόκληρον ὥραν.

— Ἀγαπητοὶ πολῖται καὶ γεναῖαι φίλαγγες, ἔλεγεν, ἀμείλικτον πεπρωμένον ἀνῆρπασε τὴν πιστὴν σύζυγόν μου καὶ μητέρα σας. Ἡ ἀθάνατος γυνὴ, ἥτις ἦτο πλήρης προτερημάτων καὶ ἀρετῶν, ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἥτις τόσον ἐφρόντιζε καὶ ἐνδιεφέρετο δι' ὑμᾶς, ἀλλοίμονον! εἶναι νεκρά!

Ἐπὶ τῇ φιλοσοφικο-ρητορικῇ ἀγορεύσει τοῦ Αὐρηλίου, τὸ τεθλιμμένον κοινὸν ἔκλαιε θερμῶς καὶ ἐστέναζε· πάντες σχεδὸν ἐπλήρωσαν δακρύων τὰς ληκύθους των, ἅς περ ἐκόμιζον μετ' ἐκνυτῶν ἐν τοιαύταις περιπτώσεσιν. Πρὸ παντὸς ὅμως πλειότερον ἔκλαυσεν ὁ Αὐτοκράτωρ, ὅστις, εὐαίσθητος ὢν, κατῴρθωσε νὰ πληρώσῃ δακρυδόχην μεγάλην τῆς Χαλκηδόνος, ἐπίτηδες κατασκευασθεῖσαν. Ἀλλ' ἐπειδὴ γινώσκωμεν τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν, δὲν πρέπει νὰ ἀμφιβάλλωμεν, ὅτι μεταξὺ ἀναριθμήτου πλήθους εὐρίσκονται πάντοτε καὶ τινες μοχθηροὶ· ἐπομένως οὐδὲν τὸ παράδοξον ἂν παρετηρήθησαν σαρκασμοὶ τινες καὶ χλευαστικοὶ μορφασμοὶ, ὅτε ὁ Αὐρήλιος ἐκάλεσε τὴν Φαυστίαν «πιστὴν τοῦ σύζυγον»· τοῦτο ἄλλως τε εἶναι εὐνόητον, διότι, ὡς γινώσκετε, οἱ πανηγυρικοὶ, ὅπταν περιέχωσιν ὑπερβολὰς, φαίνονται ὡς σάτυροι.

Ἄν τις ἔλεγεν, ὅτι ἡ χελώνη ταχυπορεῖ

Ἡ ΑΡΧΑΙΑ ΣΙΚΕΛΙΑ.

Αἱ ὠραῖαι τέχναι προήχθησαν ἐν Σικελίᾳ πρωϊμώτατα. Λέγεται ὅτι ἡ βουκολικὴ ποίησις ἐφευρέθη ἐν αὐτῇ ὑπὸ τοῦ εὐαίσθητου ποιμενίσκου Δάφνιδος (α), υἱοῦ τοῦ Ἑρμοῦ, ἀποθανόντος ἐξ ἔρωτος.

Ὁ Ἐπίχαρμος, ὁ ἰδρυτὴς τῆς κωμικῆς σκηνῆς· ὁ Στησίχορος· ὁ φιλόσοφος Ἐμπεδοκλῆς· ὁ διάσημος ῥήτωρ Γοργίας· οἱ ἱστορικοὶ Τίμαιος καὶ Φίλιστος· οἱ πλαστικοὶ Δημόφιλος καὶ Γόργασος· καὶ τέλος ὁ ἀθάνατος Ἀρχιμήδης, ἐγεννήθησαν ἐν Σικελίᾳ, τῇ προνομιοῦχῳ ταύτῃ ἑλληνικῇ ἀποικίᾳ, ἥς ἡ ἕκτασις, ἡ γονιμότης, ἡ λαμπρὰ θέσις, καὶ αἱ ἐμπορικαὶ σχέσεις, συνέτεινον εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τῶν πολυαριθμῶν τῆς πόλεως, ἐν αἷς ὑπῆρχον καὶ ἀποικίαι Φοινίκης τε καὶ Καρχηδόνος. Τὸ Πάνορμον, ἡ Ἐννα, ἡ Μεσσήνη, ἡ Λεοντίνη, ὁ Ἀκράγας, ἡ Ἰμέρα καὶ ἡ Αἰλύβη, ἦσαν πόλεις πλούσιαι καὶ ἰσχυραὶ· ἀλλ' αἱ Συρακούσαι, ὑπερέβαινον πάσας τὰς λοιπὰς.

Αἱ ἰχνογραφικαὶ τέχναι ἐποίησαν ἱκανὰς προόδους καὶ πρὸ τῆς βασιλείας τοῦ Γέλωνος. Ὁ ἀνεγερθεὶς πρὸς τιμὴν τοῦ ἡγεμόνος τούτου ἀνδρίας καὶ τὸ μνημεῖον ὑφ' ὃ ἀναπαύεται ἡ κόνις του, μαρτυροῦσι τοῦτο.

Τὸ μαουσῶλειον τοῦτο περικυκλούμενον ὑπὸ ἐνῆα τοίχων μεγίστου ὕψους, ἐκοσμεῖτο ὑπὸ πλουσιῶν γλυφῶν. Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἔργου ἐγένετο περίπου καθ' ἓν χρόνον οἱ Ἀθηναῖοι ἤραντο τὰς πρώτας κατὰ τῶν Περσῶν νίκας.

Καὶ τοὶ αἱ θάλλουσαι τῆς Σικελίας πόλεις ὑπέκυψαν πολλάκις εἰς τὸν δεσποτισμὸν φιλοδόξων τινῶν ἡγεμόνων, αἱ τέχναι αἱ ἀρρῶμεναι τὴν ζωὴν ἐκ τῆς φαντασίας καὶ

(α) Οὗτος εἶχε μητέρα, κατὰ τὴν μυθολογίαν, μίαν τῶν Νυμφῶν· ἦν δὲ ὠραιότατος καὶ μουσικώτατος. Ζηλοτυπῆσασα αὐτὸν ἡ Νύμφη Ἐχηνῆς, τὸν μετεμόρφωσεν εἰς λίθον.

ὡς ἐλαφρὰ λέμβος ἐν τῷ ὕδατι, ἢ ὅτι ὁ τρελλὸς ἔχει λαμπρὰν κρίσιν, τί θὰ ἐλέγομεν; Διατί λοιπὸν νὰ θαυμάσωμεν ἂν αἱ ἀγορεύσεις ῥητόρων τινῶν ἐκλαμβάνονται πολλάκις ὡς σάτυροι;

Ἀκούσατε ὅμως τὸ ἐξῆς ὡς ἐν παρενθέσει.

Ἀρχαιολόγος τις, ἀνασκαφὰς ποιῶν, εὗρεν ἐσχάτως ἀγγεῖον ἐκ Χαλκιδικοῦ λίθου πλήρες ἀπολελιθωμένων δακρύων. Τὰ δάκρυα ἐκείνα ἀπέδειξεν ἔπειτα, ὅτι ἦσαν τοῦ Αὐρηλίου. Δὲν εἶναι περίφημος ἡ τοιαύτη ἀνακάλυψις;

Ὁ σεβάσμιος κληρὸς ἐν σώματι τότε, ὀδηγούμενος ὑπὸ τοῦ μεγάλου τελετάρχου, καὶ ὁ Αὐρήλιος αὐτὸς, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ μεγάλου ὑπάσπιστου του, τοῦ πρώτου θαλαμηπόλου του, τοῦ φροντιστοῦ του καὶ τοῦ θησαυροφύλακος αὐτοῦ, περιῆλθον τρεῖς τὸ νεκρὸν πῆγμα.

Τότε οἱ Ποντίφηκες ἐρράντισαν τὸ φέρετρον δι' ἐξαγνιστικοῦ ὕδατος καὶ ἔψαλλον τὴν νεκρῶσιμον ἀκολουθίαν συνωδὰ τῷ δογματικῷ τῆς θρησκείας. Ἐπεραιώσαν δὲ τὴν τελετὴν ψιθυρίζοντες μυστηριώδεις εὐχὰς, ἀκατανόητους τῷ ἀμυήτῳ ὄχλῳ. Μετὰ τοῦτο, λαβόντες τὸ ἐκμαγεῖον τῆς Φαυστίνης, ἐτοποθέτησαν αὐτὸ ἐπὶ βήθρου ἐπιχρῶσου, ὡς θέτουσι σήμερον οἱ καθολικοὶ τὰ ἀγάλματα τῆς Παναγίας ἢ τῶν Προστατῶν ἁγίων καὶ ποιοῦσι λιτανείας ἐν τῇ πόλει, ἢ καθὼς ἐν Κίνα θέτουσι τοὺς Μανδαρίνους, ἢ ἐν Θιβέτ τὸν Λάμαν.

Ἐλαβον τότε ἐπ' ὤμων καὶ αὐθις τὸ ἐκμαγεῖον οἱ τέσσαρες γερουσιασταὶ καὶ διῆλθον διὰ τῆς ὁδοῦ, ἥτις καλεῖται σήμερον *Μαρφόμιον*. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐντεῦθεν μέχρι τοῦ πεδίου τοῦ Ἄρεος καὶ τῶν ὄχθων τοῦ ποταμοῦ ἡ ἀπόστασις εἶναι ὀλίγον μακρὰ, οἱ κομιστὰι τοῦ ἐκμαγείου ἀντικατεστάθησαν, διότι ἐπὶ τέλος οἱ Γερουσιασταὶ δὲν ἦσαν ἀχθοφόροι. (Ἐπεται τὸ τέλος).

καλαισθησίας, ἐξετιμήθησαν ἐπιμελῶς ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς δουλείας καὶ ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς δημοκρατίας. Ἐν Συρακούσαις ἐβλεπέτις γυμνάσια, θέατρα, καὶ στοὰς περιφήμους. Οἱ τῆς πόλεως ταύτης ἀξιοθαυμαστότεροι ναοὶ ἦσαν ὁ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, ὁ τῆς Ἀρτέμιδος, ὁ τῆς Περσεφόνης, ὁ τῆς Δήμητρος, καὶ ὁ τῆς Παλλάδος. Ὁ Κικέρων πολλοὺς ἐγραψεν ἐπικίους ὑπὲρ τῆς θαυμασίας κατασκευῆς τῶν πυλῶν τοῦ τελευταίου ἐκ τῶν ρηθέντων ναῶν.

Αἱ εἰκόνες, τὰ ἀγάλματα, τὰ χαριέντως ἐσμυλευμένα ἀγγεῖα, καὶ ἄλλα ἀντικείμενα παρὰ πλῆσια, ὑπάρχουσιν ἀφθονώτερα ἐν τῇ ὡς εἴρηται πόλει ἢ ἐν πάσῃ ἐτέρᾳ τῆς Σικελίας. Τὰ πολύτιμα ταῦτα τῆς τέχνης κειμήλια μετεκομίσθησαν κατὰ μέγα μέρος εἰς Ρώμην ὑπὸ τοῦ Κλαυδίου Μαρκέλλου, καὶ ἐχρησίμευσαν πρὸς διακόσμειν τοῦ θριάμβου τοῦ μετὰ τὴν νίκην.

Τὸ Πάνορμον, τανῦν Χαλέρμον, ἐκτίσθη ὑπὸ τῶν Φοινίκων. Τὰ Σέγεστα ἢ Αἴγεστα ὑπὸ τοῦ Αἰνείου· ἡ Μεσσῆνη ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων· καὶ αἱ Συρακούσαι ὑπὸ Ἀρχίου τοῦ Κορινθίου, 50 ἔτη μετὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Κατὰ τὸν Διόδωρον, ἡ Δήμητρα ἐγεννήθη παρὰ τὴν Ἐννην, οἱ δὲ κάτοικοι τῆς χώρας ταύτης, ὑπῆρξαν οἱ πρῶτοι οἵτινες ἐδιδάχθησαν παρὰ τῆς Θεᾶς τὴν γεωργικὴν. Ὁ ναὸς, ὃν ὁ Γέλων ἤγειρε πρὸς τιμὴν τῆς, ἦτο εἰς τῶν περιφανεστέρων τῆς νήσου ἀπάσης.

Ἡ Ἰμέρα κατεστράφη ὑπὸ τῆς Καρχηδόνας, ἀλλ' οἱ Ῥωμαῖοι ἀκολούθως ἀνωκοδόμησαν αὐτὴν εἰς μικρὰν ἀπὸ τῶν ἐρειπίων τῆς ἀπόστασιν. Ἐκεῖ ἀνευρέθησαν δύο ἀγάλματα ἀρίστης τέχνης. Τὸ ἐν παρίστα τὴν πόλιν ὑπὸ ἐνδύματα γυναικεῖα, τὸ ἄλλο δὲ τὸν ποιητὴν Στησίχορον, ὅστις ἐγεννήθη εἰς τὴν ἀρχικὴν πόλιν τῆς Ἰμέρας. Οἱ συμπολιταὶ τοῦ λυρικοῦ τούτου τῷ ἀνήγειρον τὸ μνη-

μεῖον εἰς ἀνάμνησιν τῆς ὑπ' αὐτοῦ δοθείσης αὐτοῖς ἀγαθῆς συμβουλῆς, νὰ μὴ ἐμπιστευθῶσι τὴν διοίκησιν τοῦ στρατοῦ εἰς τὸν Φαλάριδα τοῦ Ἀκράγαντος. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἀπήγγειλεν ὁ Στησίχορος τὸν εὐφυῆ μῦθόν του «ἄνθρωπος καὶ ἵππος».

Ὁ Ἀκράγας ἐκοσμεῖτο ὑπὸ μεγάλου ἀριθμοῦ ὠραίων οἰκοδομῶν. Οἱ ναοὶ τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Διὸς ἐθεωροῦντο ὡς θαυμαστοί. Ὁ Διόδωρος ἐπαινεῖ μεγάλως τὰ ἀνάγλυφα καὶ τὰς ζωγραφίας τοῦ τελευταίου, ὡς καὶ τὰς περιφήμους στήλας, ἐφ' ὧν οὗτος ἠρέιδετο.

Ἡ ἱστορία τῶν τυράννων τῶν Συρακουσῶν παρέχει ἡμῖν λεπτομερείας τινὰς ἀφορώσας εἰς τὰς τέχνας. Ἰέρων ὁ Α' ἀδελφὸς καὶ διάδοχος τοῦ Γέλωνος, ὑπεδέχετο μετὰ χαρᾶς τοὺς ξένους σοφοὺς, οἵτινες ἐπεσκέπτοντο τὴν πρωτεύουσάν του ἢ διέμενον ἐν αὐτῇ, ὡς ἐπραξε διὰ τὸν Σιμωνίδην, Ἐπίχαρμον, Αἰσχύλον, Πίνδαρον, Βακχυλίδην, κλπ. Λέγεται δὲ ὅτι αἱ συνδιαλέξεις τῶν σοφῶν τούτων ἐμάλαξαν κἄπως τὸν θυμοειδῆ χαρακτῆρα τοῦ μονάρχου, ᾧ οὐδὲ περὶ φιλολογικῶν πραγμάτων ἠδύνατό τις ἀκινδύνως ν' ἀντίστη. Τὸν γραμματικὸν Ἀφίταν διέταξε ποτε νὰ ρίψωσιν ἀπὸ τινος βράχου, διότι ἔσχε τὴν τόλμην νὰ ποιήσῃ αὐτῷ κριτικὰς τινὰς παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς Ὀδυσσεΐας καὶ τῆς Ἰλιάδος, ἃς ὁ μονάρχης οὗτος ἐθαύμαζε μεγάλως.

Ὁ Διονύσιος ἀπέδειξεν ἐπίσης ἔρωτα πρὸς τὰ γράμματα καὶ τὰς τέχνας. Ἡ ποίησις ἦτο ἡ μόνη του διασκέδασις μετὰ τοὺς κυβερνητικὸς μόχθους. Ἦτο ὁμοῦς λίαν φιλάργυρος. Ἐν ὠραῖον καὶ μετὰ πολλῆς τέχνης ἐξεργασθὲν κόσμημα, φέρ' εἰπεῖν, δὲν ἐκίνει τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ τὸ ἀγοράσῃ, ἐὰν μὴ οἱ ἐπ' αὐτοῦ πολῦτιμοι λίθοι δὲν ἀπεζημιῶν αὐτόν. Ἐβλεπε τοιοῦτον κόσμημα ἐν τῷ ναῷ; Τὸ ἐλάμβανεν ἄνευ ἐνδοιασμοῦ, λέγων: «Τὸ

θεῖον μοι τὸ προσφέρει· τὸ ν' ἀπορρίψω αὐτὸ, εἶναι ἀπρεπές». Ἀπογυμνώσας ποτὲ ἀγαλμά τι τοῦ Διὸς τοῦ χρυσοῦ τοῦ χιτῶνος, ἐδικαιολογήθη εἰπὼν: «Εἶναι ἱμάτιον λίαν βαρὺ διὰ τὸ θέρος, καὶ λίαν ἐλαφρὸν διὰ τὸν χειμῶνα». Ἄλλοτε ὁ αὐτὸς Διονύσιος διέταξε νὰ ξυρίσωσι τὴν χρυσὴν περιγναθίδα τοῦ Ἀσκληπιοῦ, εἰπὼν ὅτι εἶναι ἀπρεπές νὰ φαίνεται ὁ υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος γεραίτερος τοῦ ἰδίου πατρὸς, οὕτινος τὸ ἀγένειον πρόσωπον παρίστα τὴν αἰωνίαν νεότητα.

Ὁ σκληρὸς Ἀγαθοκλῆς, ἄρπαξ καὶ αὐτὸς τῆς ἀνωτάτης ἐν Συρακούσαις ἀρχῆς, μετήρχετο κατ' ἀρχὰς τὸν ἀγγειοπλάστην, ὅπερ ἐδήλου ὅτι ἐκέκτητο ἰχνογραφικὰς τινὰς γνώσεις. Μακρὰν τοῦ νὰ αἰσχύνηται διὰ τὴν πρῶτην του τέχνην, ὅταν ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ θρόνου, ἐπήρετο δι' αὐτὴν· τούτου ἕνεκα ἠναγκάσθη νὰ προστατεύσῃ τὴν σπουδὴν τῆς κλλιτεχνίας. Ὁ ἀρχαιολόγος Οὐίγκελμαν ὑπενθυμίζει τὴν διάσημον εἰκόνα, ἣν ὁ Ἀγαθοκλῆς διέταξε νὰ ζωγραφίσωσι πρὸς ἀνάμνησιν μάχης τινὸς, καθ' ἣν διέπρεψε τὸ ἵππικόν του. Ἡ εἰκὼν ἐκεῖνη ἐκέντα τοσοῦτον τὴν φιλοτιμίαν τῶν Συρακουσίων, ὥστε ὁ Μάρκελλος, ὅστις ἐπόθει νὰ τύχῃ τῆς ἐμπιστοσύνης των, δὲν ἀπετόλμησε νὰ τοῖς τὴν ἀφαιρέσῃ, ὅπότεν μετέφερεν εἰς τὸ Καπιτώλιον πλεῖστα ἄλλα ἐκεῖθεν πολῦτιμα ἀντικείμενα, ἄγνωστα τέως τοῖς Ῥωμαίοις.

Ὁ αὐτὸς ἀρχαιολόγος ἀναφέρει περὶ τῶν ὠραίων Σικελικῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης νομισμάτων, ἅτινα φέρουσιν ἐξ ἑνὸς κεφαλῆν τῆς Περσεφόνης καὶ ἐξ ἐτέρου τὴν Νίκην ἐπιθέτουςαν μικρὸν κράνος ἐπὶ τροπαίου.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀγαθοκλέους καὶ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ Πύρρου, οὗ τὴν βοήθειαν ἐζήτησαν οἱ Σικελοὶ κατὰ τῆς Καρχηδόνας, ὁ Ἰέρων Β' ἀνηγορεύθη Βασιλεὺς τῶν Συρακουσῶν. Οὗτος ὤφειλε τὴν ὑψηλὴν ταύτην θέσιν εἰς τὴν ἀξίαν του. Ἐν τῷ διαστήματι

τῆς πεντηκονταετοῦς βασιλείας του εἰς οὐδὲν ἄλλο κατέγεινεν ἢ εἰς τὴν εὐημερίαν τῶν ὑπηκόων του. Διὰ τῆς φρονήσεώς του, ἠδυνήθη νὰ τηρήσῃ εἰρήνην ἐν τῷ Κράτει, καθ' ἣν ἐποχὴν οἱ διάδοχοι τοῦ Ἀλεξάνδρου διὰ τῶν αἰματηρῶν διενεξέων των ἐτάρασσον τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὁ μεταξὺ Ῥώμης καὶ Καρχηδόνας πόλεμος ἠρήμου τὰς ὁμόρους τῆ Σικελίᾳ χώρας.

Ὁ Ἰέρων Β', συγγενὴς στενὸς τοῦ Ἀρχιμήδους καὶ θαυμαστής τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ περιφήμου μαθηματικοῦ, ἐσπευδε πολλὰς παρ' αὐτῷ ζητῶν τὴν συμβουλὴν του, ἰδίως μάλιστα ὅτε κατεσκεύασε τὸ πλοῖον μὲ τὰς εἰκοσι κωπῶν σειρὰς, ὅπερ ἐδωρήσατο Πτολεμαῖῳ τῷ φιλαδέλφῳ. Τὸ πλοῖον τοῦτο ἦτο εἶδος κινήτου ἀνακτόρου. Ἐν αὐτῷ ὑπῆρχον αἰθουσαι κεκοσμημέναι διὰ γλυφῶν καὶ μωσαϊκῶν παριστάντων τὰ κυριωδέστερα πολεμικὰ ἔργα τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας. Ἡ αἰθουσα, ἥτις ἐκλήθη τῆς Ἀφροδίτης, ἦτο διεσκευασμένη μαθηματικώτατα. Αἱ ἔδραι τῆς ἦσαν ἐκ πτίλων. Αἱ χαρίεσαι ζωγραφίαι καὶ οἱ τοῖχοί τῆς, ἐκ γεγλυμμένου ἐλεφαντόδοντος, προσηλοῦντο ἐπὶ ξύλων ἐκ κηπαρίσσου. Τὸ δάπεδον ἦτο κατὰστικτον ἐκ λίθων πολυτίμων ποικιλοχρῶν. Ἐν αὐτῷ τέλος ὑπῆρχε βιβλιοθήκη μὲ τὰ ἐκλεκτότερα συγγράμματα, λουτρὰ ἀναπαυτικώτατα, καὶ πλουσιοπάροχα τὰ διὰ τὸ μαγεῖριον χρεώδη. Ἐξωτερικῶς τὸ πλοῖον τοῦτο ἦτο καταστόλιστον ὑπὸ ἀρωματωδῶν φυτῶν, ὧν αἱ ρίζαι ἦσαν πεφυτευμέναι εἰς τὰ ἔνδον τοῦ πλοίου, τὸ χῶμα τῶν ὁποίων ἐποτίζετο συνεχῶς ὑπὸ ὑδραγωγείου. Ἐκατὸν τεχνίται ἐργάσθησαν ἐπὶ ἓν ἔτος πρὸς κατασκευὴν τῆς ὠραίας ταύτης νηὸς. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Ἰέρων ἐπέβλεπε διαρκῶς τὰς ἐργασίας καὶ ἐνεψύχου τοὺς τεχνίτας διὰ τῆς παρουσίας του.

Ἡ ποιητικὴ φαντασία τῶν ἀρχαίων ἱστο-

ρικών, πιθανώς παρέστησεν ἡμῖν υπερβολικῶς τὰ πράγματα. Ἄλλ' ὅπως δὴποτε βέβαιον εἶναι ὅτι οἱ Σικελοὶ πάντοτε ἐπεδίωκον τὴν πολυτέλειαν.

Τὰ γεωργικὰ προϊόντα, καὶ ἡ αὐστηρὰ τοῦ Ἰέρωνος οἰκονομία, ἐπέτρεψαν αὐτῷ νὰ πέμψῃ εἰς Ρώμην μεγάλην προμήθειαν δημητριακῶν κατὰ τὴν δυσχερῆ περίστασιν τῆς ἐπιδρομῆς τοῦ στρατοῦ τοῦ Ἀννίβα εἰς Ἰταλίαν. Προσέθηκε δὲ εἰς τὴν σιτοπομπεῖαν ἐκείνην καὶ ἄγαλμα τῆς Νίκης ἐκ καθαροῦ χρυσοῦ, βάρους 300 λιτρῶν. Οἱ Ρωμαῖοι μετὰ τὰς καταστρεπτικὰς δι' αὐτοὺς μάχας τῆς Τρασιμένης καὶ Κάννης, ἐδέχθησαν μετὰ μεγάλης εὐγνωμοσύνης τὸ πολύτιμον ἄγαλμα, ὅπερ ἐθεώρησαν ὡς ἄριστον οἰωνόν.

Οἱ κάτοικοι τῆς Ρόδου ὠφελήθησαν ἐπίσης ἐκ τῆς ἐλευθεριότητος τοῦ Ἰέρωνος. Ἄμα μαθὼν οὗτος τὴν εἰδησιν περὶ τοῦ τρομεροῦ σεισμοῦ τοῦ ἐπενεγκόντος μεγάλας εἰς τὴν νῆσον καταστροφὰς καὶ ἐκ βάρων ἀνατρέψαντος τὸν διάσημον κολοσσὸν τοῦ Ἥλιου, ἐπεμψε τοῖς Ροδίοις 400 τάλαντα καὶ πληθὺν ὑλικῆς οἰκοδομικῆς. Πρὸς ἀνάμνησιν τῆς εὐεργεσίας ταύτης ἐτέθη ἐν τῇ κυριωδεστέρῃ τῆς νήσου πλατεῖᾳ σύμπλεγμα ἀλληγορικόν, παριστῶν τὸν λαὸν τῆς Ρόδου στέφοντα τὸν τῶν Συρακουσῶν.

Ὁ θάνατος τοῦ Ἰέρωνος τούτου ὑπῆρξε γεγονός λυπηρὸν καὶ λυπηρὰς ἐπενεγκὸν συνεισέεις τε τὰς Συρακούσας καὶ τὴν Σικελίαν ἅπασαν. Ὁ ἀξιόλογος οὗτος ἡγεμὼν, φοβούμενος μὴ οἱ διάδοχοί του καταχρασθῶσι, καθάπερ ὁ Διονύσιος, τῆς ἀπολύτου αὐτῶν ἐξουσίας, ἐσκέφθη νὰ ἰδρύσῃ ἐν Συρακούσαις, ἀντὶ τῆς ἀπολύτου μοναρχίας, τὴν Δημοκρατίαν. Ἐπίστευεν ἄλλως τε ὅτι τοιοῦτος ἦτο ὁ μυστικὸς πόθος τῆς πολυαριθμοτέρας τῶν ὑπῆκόων του μερίδος. Ἄλλ' ἡ πρωτότοκος αὐτοῦ θυγάτηρ Δημαρέτη, ἥτις ἐκο-

λακεύετο ἐκ τῆς ἰδέας ὅτι θὰ ἀναβιβάσῃ εἰς τὸν θρόνον τὸν σύζυγόν της, κατεπολέμησε πάσῃ δυνάμει τὸ σχέδιον τοῦτο τοῦ πατρὸς της.

Ὁ φυσικὸς τοῦ Ἰέρωνος διάδοχος, ἀντὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν σώφρονα πολιτικὴν τοῦ πάπου του, ἅμα ὡς ἠνδρώθη, κατέστη τόσῳ μισητὸς παρὰ τῷ λαῷ, ὥστε συνωμόσας οὗτος ἐφόνευσεν αὐτὸν καὶ πάντας τοὺς συγγενεῖς του.

Ποικίλαι στάσεις ἐτάρασσον ἔκτοτε τὰς Συρακούσας, μέχρις οὗ ὁ Μάρκελλος, μετὰ τριετῆ πολιορκίαν, ἐκυρίευσεν τὴν πόλιν ἐξ ἐφόδου, μ' ὅλας τὰς θαυμασίας μηχανὰς ἃς περ ἔθετο εἰς ἐνέργειαν ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ Ἀρχιμήδους πρὸς ὑπεράσπισίν της.

Οἱ Ρωμαῖοι, καθυποτάξαντες τὴν Σικελίαν, ἀφῆκαν ἐν ἐνεργείᾳ τὰ ἀρχαῖα τῶν κατοίκων προνόμια, οἵτινες ἐξηκολούθουν κατασκευάζοντες ὠραῖα ὑφάσματα, ἀγγεῖα πολυτελῆ, μετὰξίνα καὶ χρυσοῦφανα ἀντικείμενα ἱματισμοῦ, κτλ. ἅπερ οἱ προὔχοντες τῶν Συρακουσίων ἐπρομηθεύοντο. Διὸ περ ἐν Ρώμῃ ὅταν ἤθελον νὰ εἴπωσιν ὅτι ἡ πολυτέλειά τινος δὲν ἦτο τόσῳ μεγάλη, ἔλεγον: «Δὲν ἀνέρχεται οὔτε εἰς τὸ δέκατον τῆς πολυτελείας ἐνὸς Συρακουσίου».

ΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΙ ΑἰΡΕΣΕΙΣ.

Χάριν περιεργείας ἀναγράφωμεν πάσας τὰς ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ χριστιανισμοῦ εἰς τὸν κόσμον ὑπαρξάσας ἢ ὑπαρχούσας αἰρέσεις. Αὗται ἀνέρχονται εἰς 16 κυρίας, μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν πολυπληθῶν ὑποδιαίρεσεων ἐκάστης.

Εἰσὶ δὲ αἱ ἑξῆς.

Α'. Ἡ τῶν *Σιμωνιανῶν*. Αἰρεσιάρχης αὐτῶν ἦν Σίμων ὁ Μάγος (Α'. αἰών). Οὗτοι ὑπεστήριζον ὅτι ὁ κόσμος δὲν ἦτο ἔργον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν Δαιμό-

νων, οἵτινες κατεσκεύασαν αὐτὸν οὐχὶ τέλειον εἰς τινα μέρη· ὅτι ἀνάστασις μετὰ θάνατον τῶν σωμάτων δὲν θὰ συμβῆ· ὅτι αἱ γυναῖκες δεόν νὰ ὦσι κοιναί, καὶ ἄλλα παρῶμοια.

Β'. Ἡ τῶν *Γνωστικῶν* (Β'. αἰών). Οὗτοι ὑπεστήριζον ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν ἦτο Θεὸς, ἀλλ' ὅτι ὁ Θεὸς ἐσκήνωσεν ἐν αὐτῷ· ὅτι ὑπάρχουσι δύο ἀρχαὶ ἐν τῷ κόσμῳ, ἡ μία ἀγαθὴ, ἥτις ἐστὶν ὁ Θεὸς, καὶ ἡ ἄλλη κακὴ, ἥτις ἐστὶν ὁ Διάβολος· ὅτι αἱ σωματικαὶ ἀπολαύσεις εἰσὶ κακαὶ καὶ νομιμώταται, κτλ.

Γ'. Ἡ τῶν *Ἀδαμιτῶν*. Αἰρεσιάρχης αὐτῶν ὑπῆρξεν ὁ Προδίκος (Β'. αἰών). Οὗτοι περιεφέροντο ἐξ ὀλοκλήρου γυμνοί· καὶ οὕτως ἀπεμιμοῦντο τὸν Ἀδάμ ἐν τῇ καταστάσει τῆς ἀθωότητος.

Δ'. Ἡ τῶν *Μαριχάων*. Ἰδρυτὴς τῆς αἰρέσεως ταύτης ἦν ὁ Μανὴς (Γ'. αἰών). Οὗτοι ἐπίστευον εἰς δύο αἰωνίους ζωάς· ἠρνοῦντο τὴν ἀνάγκην τοῦ βαπτίσματος καὶ παρεδέχοντο τὴν μετεμψύχωσιν κατὰ τὴν θεωρίαν τοῦ Πυθαγόρα.

Ε'. Ἡ τῶν *Ἀρειανῶν*. Ἰδρυτὴς αὐτῆς ἦν ὁ Ἄρειος (Δ'. αἰών). Οὗτοι διεστίνοντο ὅτι τὰ τρία τῆς Τριάδος πρόσωπα δὲν ἦσαν ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οὐσίας καὶ φύσεως. Τὸν Χριστὸν φέρ' εἰπεῖν παρεδέχοντο ὡς λίαν διακεκριμένον πρόσωπον· ὡς προαιώνιον μὲν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ σύγχρονον τῷ Πατρὶ.

ΣΤ'. Ἡ τῶν *Πελαγίανῶν*. Αἰρεσιάρχης αὐτῶν ἦν ὁ Πελάγιος (Ε'. αἰών). Οὗτοι ὑπεστήριζον ὅτι ὁ ἄνθρωπος, τηρῶν τὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ, δύναται νὰ σωθῆ ἄνευ τῆς βοήθειας τῆς χάριτος.

Ζ'. Ἡ τῶν *Νεστοριανῶν*. Ἰδρυτὴς αὐτῆς ἦν ὁ Νεστόριος (Ε'. αἰών). Οὗτοι διέκρινον ἐν τῷ Ἰησοῦ δύο πρόσωπα, τὸ μὲν θεῖον, τὸ δὲ ἀνθρώπινον. Ὑπεστήριζον δὲ ὅτι ἡ Θεοτόκος ἦτο μήτηρ τοῦ ἀνθρώπου, οὐχὶ δὲ τοῦ Θεοῦ.

Η'. Ἡ τῶν *Εὐτυχιανῶν*. Ἀρχηγὸς ταύτης ἦν ὁ Εὐτύχιος (Ε'. αἰών). Οὗτοι συνέχουν ἐν τῷ Χριστῷ τὴν θεῖαν καὶ ἀνθρωπίνην φύσιν, ὑποστηρίζοντες ὅτι ἡ πρώτη ἀπερρόφησε τὴν δευτέραν.

Θ'. Ἡ τῶν *Μονοθελητῶν* (ς'. αἰών). Οὗτοι δὲν ἀνεγνώριζον ἐν τῷ Χριστῷ ἢ μίαν καὶ μόνην θέλησιν.

Ι'. Ἡ τῶν *Εἰκονοκλαστῶν* (Η'. αἰών). Οὗτοι δὲν παρεδέχοντο τὴν τῶν εἰκόνων προσκύνησιν.

ΙΑ'. Ἡ τῶν *Παπικῶν* (Θ'. αἰών). Οὗτοι εἰσὶν οἱ τῆς καθολικῆς Ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας. Παραδέχονται ὅτι τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐκπορεύεται οὐ μόνον παρὰ τοῦ Πατρὸς, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῦ Υἱοῦ, ὅτι ὁ Πάπας ἐστὶν ἀναμάρτητος, ὅτι ὑπάρχει ἐκτὸς τοῦ παραδείσου καὶ τῆς κολάσεως καὶ τόπος καλούμενος *καθαρτήριο*, κτλ.

ΙΒ'. Ἡ τῶν *Βαλδεΐων* (ΙΒ'. αἰών). Ἰδρυτὴς ταύτης ἦν Πέτρος ὁ Βάλδος. Οὗτοι ἐκ πασῶν τῶν αἰρέσεων ἐσημάτισαν θρησκείαν κληθεῖσαν *Εὐαγγελικὴν*.

ΙΓ'. Ἡ τῶν *Γεβλακῶν*. Ἰδρυτὴς ταύτης ἦν ὁ Ἐρμάννος (ΙΔ'. αἰών). Οὗτοι ὑπεστήριζον τὴν πολυγαμίαν ὡς οἱ σημερινοὶ Μορμόνοι ἐν Ἀμερικῇ.

ΙΔ'. Ἡ τοῦ Λουθήρου καὶ τοῦ Καλθίνου ἢ τῶν *Προτεσταντῶν* (ΙΣΤ'. αἰών). Οὗτοι διαιροῦνται εἰς ἄλλας ὑποαιρέσεις καὶ ἀνυποαιρέσεις. Δὲν παρεδέχονται δὲ ἄλλο ἢ τὸ Εὐαγγέλιον, ὅπερ ἕκαστος ἐρμηνεύει κατὰ βούλησιν.

ΙΕ'. Ἡ τοῦ *Σχβέρδενβουργ* (ΙΗ'. αἰών) ὅστις διεστίνετο ὅτι ἐκλήθη εἰς τοὺς οὐρανούς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ ὅτι συνωμίλησε μετ' αὐτοῦ καὶ τῶν Ἀγγέλων ἐπὶ μακρὸν· ὅτι ἐξ αὐτοῦ ἔμαθε πολλὰς θρησκευτικὰς ἀληθείας ἐνδιαφερούσας σύμπασαν τὴν ἀνθρωπότητα κτλ. Οὗτος ἀρνείται τὴν ἐνσάρκωσιν τοῦ Λόγου, τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα, τὰ μυστή-

ρια, τὴν ἁγίαν Τριάδα καὶ ἄλλα.

ΙΣΤ'. Ἡ τῶν *Παλαιοκαθολικῶν* (ΙΘ'. αἰ-
ών). Οὗτοι ἀπεκήρυξαν τὸ δόγμα τῶν καθο-
λικῶν περὶ ἀναμαρτήτου τοῦ Πάπα, τὴν
ἀγαμίαν τῶν ἱερέων, κτλ.

Ἐκτὸς τῶν κυριωδεστέρων τούτων αἰρέ-
σεων, ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι, ἃς συντομίας
χάριν παραλείπομεν.

Ἐν τούτοις δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ χύσωμεν
ἐν δάκρυ ἐπὶ τῇ κακοδαιμονίᾳ τῆς ἀνθρωπό-
τητος, διαιρουμένης καὶ ὑποδιαιρουμένης διὰ
τῶν θρησκειῶν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πολλαῖς
ἀλληλομισουμένης διὰ τοῦτο.

Ἐὰν δὲ ἠθέλομεν ἀναγράψαι καὶ τὰς λοι-
πὰς θρησκείας ἀπάσας καὶ τὰς ὑποδιαιρέσεις
αὐτῶν; Ἡθέλομεν σχηματίσει πολύτομον
κατάλογον! Διατί δὲ τὸ θρησκευτικὸν τοῦ-
το χάος ἐν τῇ ἀνθρωπότητι; Διότι, λυπη-
ρὸν εἶπεν! ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ κτίσεως κό-
σμου μέχρι σήμερον οὐδεμίαν ἢ σχεδὸν οὐδε-
μίαν ἐποίησατο πρόοδον! Τὰ δὲ ὀλίγα πνεύ-
ματα τὰ φωτοβολοῦντα ἐκ διαλειμμάτων ὑπε-
ράνω τοῦ φοβεροῦ τούτου χάους, δὲν δύναν-
ται βεβαίως ν' ἀποτελέσωσι τὴν ἀληθῆ πρό-
οδον, ὡς δὲν ἀποτελεῖ τὸ ἔαρ μία καὶ μόνη
χελιδὼν. **Τάλαινα ἀνθρωπότης!!**

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἰσα ἴσα διὰ τοῦτο. — Κύριός τις ἐπεσκε-
φθῆ ποτὲ κεφαλαιοῦχος καὶ ἐζήτησε παρ' αὐ-
τοῦ δάνειον ἐξ 100 φράγκων.

— Ἀλλά, κύριε, εἶπεν ὁ κεφαλαιοῦχος,
δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίζω.....

— Ἰσα ἴσα διὰ τοῦτο ἦλθον πρὸς ὑμᾶς,
ἀπεκρίθη ὁ αἰτῶν.

Ἡ εἰλικρίνεια τοῦ ἀνθρώπου εὐχρῆσθησε
πολύ τὸν κεφαλαιοῦχος, διόπερ ἀπεφάσισεν οὐ-
τος νὰ τῷ δανείσῃ τὰ 100 φράγκα, ἅπερ ἐ-
σημείωσεν αὐθωρεὶ εἰς τὰ ἐξοδά του ὑπὸ τὴν
ἑριδὰ «ἀπώλειαι κατὰ τύχην».

Εἷς καλοπληρωτής. — Τὸν 7θριον τοῦ 1821
μικρόσωμος νεανίας κρατῶν σάκκον ταξι-
δίου εἰσῆλθεν εἰς τι ξενοδοχεῖον, αὐτοῦ Στέμ-
ματος ἢ καλούμενον, καὶ εἶπεν εἰς τὸν ξενο-
δόχον:

— Κύριε ἔρχομαι ἐκ Μασσαλίας καὶ με-
ταβαίνω εἰς Παρισίους· ἐπειδὴ ὅμως εἶμαι
κεκμηκῶς καὶ πεινῶ, ἔχω ἀνάγκην καλῆς
κλίνης καὶ καλοῦ φαγητοῦ. Σᾶς πληροφορῶ ὅ-
μως ὅτι τὸ θαλάντιόν μου εἶναι ἐξ ὀλοκλήρου
κενόν. Ἐπιθυμεῖτε νὰ μὲ πιστώσητε; εἶμαι
εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν, ὀλίγον εὐφυῆς καὶ φι-
λόδοξος. Ἐπρεπε νὰ εἶμαι καὶ εἰς ἄκρον ἀτυ-
χής, ὅπως μὴ δυνηθῶ μίαν ἡμέραν νὰ σᾶς πλη-
ρώσω.

Θελθεῖς ὑπὸ τῆς εἰλικρινείας τοῦ νέου,

— Ἐγὼ, εἶπεν ὁ ξενοδόχος. Φάγετε καὶ
κοιμήθητε ὅσον θέλετε καὶ μὲ πληρώνετε ὅ-
ταν τὰ μέσα σας σᾶς τὸ ἐπιτρέψωσι.

Μετὰ δέκα ἔτη, ἦτοι τῷ 1831, πολυτελής
ἄμαξα ἔση πρὸ τῆς θύρας τοῦ Ξενοδοχείου
τοῦ « Στέμματος ». Μικρόσωμός τις κύριος
ἀλλὰ λίαν ἐπιβλητικῆς φυσιογνωμίας, κα-
τῆλθεν ἐξ αὐτῆς, καὶ ἐγχειρίσας τραπεζο-
γραμμάτιον 1000 φράγκων τῷ ξενοδόχῳ,

— Κύριε, τῷ εἶπεν, ἴσως δὲν μὲ ἀναγνω-
ρίζετε. Εἶμαι ὁ ὑπουργὸς τῶν δημοσίων ἔργων
καὶ ἔρχομαι νὰ σᾶς πληρώσω μικρὰν ὀφειλὴν
ἀρχαίαν μετὰ τῶν τόκων.

Ὁ πτωχὸς νεανίας τοῦ 1821 ἦτο ὁ Θιέρ-
σος τοῦ 1831, καὶ πρόεδρος τῆς γαλλικῆς
Δημοκρατίας πρὸ τινῶν ἐτῶν.

Κάθαρσις τοῦ οἴνου. — Πωλεῖται ἐν Εὐρώ-
πῃ κόνις, ἣτις χρησιμεύει πρὸς καθαρισμὸν
καὶ διαύγειαν τοῦ οἴνου. Αὕτη σύγκειται ἐξ
αἵματος βοῦς πεπηγόςτος καὶ μεταβληθέντος
εἰς κόνιν. Ὅπως μὴ τις ἐξοδεύῃ χρήματα
πρὸς ἀγορὰν τῆς κόνεως ταύτης, ἡ ἐφημερίς
Nomade τῆς Ρώμης ἀναγγέλλει ὅτι δύναται
τις νὰ κατασκευάσῃ τοιοῦτον καθαρτικόν,

λαμβάνων κοχλιάριον ἐκ καθαροῦ ἁλατος καὶ
ρίπτων αὐτὸ ἐκ διαλειμμάτων ἐντὸς ἀγγείου,
εἰς ὃ χύνεται τὸ ἐκ τοῦ ζώου ἐκρέον αἷμα, ἦτοι
ἐν κοχλιάριον τοιοῦτου ἁλατος εἰς ἀνά πᾶ-
σαν ἡμίσειαν λίτραν αἵματος. Διὰ τεμαχίου
ξύλου μιγνύεται καλῶς τὸ ἅλας τοῦτο μετὰ
τοῦ αἵματος. Εἶτα ἀφαιρεῖται ὁ ἐξ αὐτοῦ
γεννώμενος ἀφρός. Ὅταν θέλωμεν νὰ κατα-
στήσωμεν διαυγῆ τὸν θολὸν οἶνον (τὸν μαῦ-
ρον, ἐννοεῖται, διότι ὁ λευκὸς χρωματίζεται
τοιουτοτρόπως), ρίπτομεν 40 ἢ 50 γραμμά-
ρια τοιοῦτου αἵματος εἰς ἀνά 100 λίτρας οἴ-
νου· ταράσσομεν αὐτὸν, καὶ εἶτα ἀφίνομεν
αὐτὸν νὰ κατακαθίσῃ. Μετὰ μίαν ἢ δύο ἡ-
μέρας, ὁ οἶνος εἶναι διαυγής. Ἄρκει νὰ μὴ
κινῶμεν τὸ βαρέλιον, διότι πάλιν θολοῦται.

Συγγραφεὺς πληρώων. — Πτωχὸς συγ-
γραφεὺς οὐτινος τὰ συγγράμματα δὲν ἐπο-
λοῦντο, ἀφοῦ κατεχρεώθη καὶ ἄλλη δὲν τῷ
ἐγένετο πίστωσις, ἀγνοῶν πῶς νὰ πληρώσῃ
τὸ γεῦμά του, μετέβη εἰς τι ξενοδοχεῖον, ἔ-
φαγε καλῶς καὶ εἶτα, στραφεὶς πρὸς τὸν ξε-
νοδόχον:

— Εἰπέ μοι, σὲ παρακαλῶ, τῷ εἶπεν, εἶ-
ναι καιρὸς πολὺς καθ' ὃν μετέρχεσαι τὸν ξε-
νοδόχον;

— Εἴκοσιν ἔτη, ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

— Δὲν σοὶ ἔτυχε ποτε νὰ φάγῃ κανεὶς
καὶ ἔπειτα νὰ μὴ ἔχῃ νὰ πληρώσῃ;

— Ποτὲ δὲν μοὶ συνέβη τοῦτο.

— Ἀλλ' ἂν σοὶ συνέβαινε, τί θὰ ἔπραττες;

— Τί ἠθέλετε νὰ πράξω ἐν τοιαύτῃ πε-
ριπτώσει;

— Ἐγὼ ἠθελα νὰ μὴ ἔπραττες τίποτε,
ἀλλὰ ἠθελα πρὸς δε νὰ μάθω τοῦτο: μήπως
θὰ τὸν παρέδιδες εἰς τὴν Ἀστυνομίαν;

— ὦ! τόσον δὰ δὲν θὰ εἶχον τὴν σκλη-
ρότητα νὰ κάμω· ἀλλὰ θὰ τῷ ἔλεγα, ἄλλοτε
νὰ μὴ πατήσῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μου καὶ

εἶτα θὰ τῷ ἐδίδον ἐν λάκτισμα εἰς τὰ ὀπί-
σθια.

— Τότε, κύριέ μου, εἶπεν ὁ συγγραφεὺς
ἐγειρόμενος καὶ στρέφων τὰ νῶτα πρὸς τὸν
ξενοδόχον, ἀφοῦ οὕτως ἔχει, πληρώθητι.

Καὶ ἐξῆλθε.

Ταχύτης ἀνέμου. — Ἄηρ μόλις αἰσθητὸς
διατρέχει ἐν μέτρον κατὰ δευτερόλεπτον· ἄ-
νεμος ἰσχυρὸς διατρέχει 10 μέτρα κατὰ δευ-
τερόλεπτον· ἄνεμος ἰσχυρότατος 15 μέτρα·
ἄνεμος λυσσαλέος 20 μέτρα· ἡ τρικυμία
24· ἡ μεγάλη τρικυμία 30· ἡ θύελλα 36· ἡ
φοβερά θύελλα ἡ ἐκριζοῦσα δένδρα καὶ κα-
ταρρίπτουσα τοίχους, 45.

Ὀρεινὸν γάλα. — Οἱ ὄνοι δὲν εἶναι μόνον
χρήσιμοι τοῖς γεωργοῖς διὰ τὴν μεταφορὰν
τῶν προϊόντων των, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ γάλα
αὐτῶν. Ἡ ἱατρικὴ συνιστᾷ τὸ γάλα τῆς ὄνου
διὰ τὰ στήθια νοσήματα καὶ τὰ τοῦ στο-
μάχου, ἅτινα ἀπέβησαν χρόνια. Ἡ χρῆσις
τοῦ ὄνιου γάλακτος εἰσῆχθη ἐν Γαλλίᾳ ἐπὶ
Φραγκίσκου τοῦ Α'. Ὁ Βασιλεὺς οὗτος, πρὸ
χρόνου πολλοῦ πάσχων, ἐκάλεσεν ἱατρὸν τινα
Ἰουδαῖον ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ὅστις ἐφη-
μίζετο ὡς ἰκανώτατος. Ὁ ἱατρὸς οὗτος δῶ-
ρισε τῷ Βασιλεῖ τὸ γάλα τῆς ὄνου. Τὸ φάρ-
μακον τοῦτο κατέστη ἔκτοτε τοῦ συρμοῦ.

Ἡ ἐπιτροπὴ τῆς τελωνειακῆς διατιμῆσεως
ἀφῆκεν ἐλευθέρως εἰσαγωγικὸν τέλος τὰς ὄ-
νους, ὅπως προστατευθῇ ὁ πολλαπλασιασμὸς
τοῦ ζώου τοῦτου ἐν Γαλλίᾳ, ὅπερ ἀπεδείχθη
ὕφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις κοινωφελέστατον.

Λεύκωμα. — Ὁ κόμης Ὀϊλεμβεργ, ἐπιτε-
τραμμένος ἄλλοτε τῆς Ἑσθίας, ἐν Παρισίοις,
παρακάλεσε τὸν Βίσμαρκ νὰ γράψῃ τι ἐπὶ τοῦ
λευκώματός του, ἐν ᾧ ὑπῆρχον ἤδη γεγραμ-
μένα παρὰ τοῦ Γκυζῶ τὰ ἐξῆς.

« Κατὰ τὸ μακρὸν τοῦ βίου μου στάδιον δύο κανόνες ἀρετῆς ἐδιδάχθην. Νὰ συγχωρῶ πολὺ, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ λησμονῶ ποτέ ».

Παρὰ δὲ τοῦ Θιέρσου τὰ ἐξῆς.

« Ὀλίγη λήθη δὲν θὰ παρέβλαπτε τὸ εἰλικρινές τῆς συγχωρήσεως ».

Ὁ Βίσμαρκ τότε προσέθηκε τὰ ἐξῆς.

« Τὸ ἐπ' ἐμοὶ ἐδιδάχθην νὰ λησμονῶ πολὺ καὶ νὰ παρακαλῶ ὅπως πολλὰ μοὶ συγχωρῶνται ».

Η ΠΕΔΙΑΣ.

(μετάφρασις.)

ᾠ! χαίρετ' ἀνοστρόλιστα καὶ χλοερὰ πεδία·
Ὡρατὰ δάση σκιερὰ μὲ τ' ἄδοντα στρουθία,
Ὅπου αἱ αὔραι πνέουσι τοσοῦτον δροσερά.
Χαίρετε λόφοι πράσινοι καὶ φλιταταὶ σιαδέες
Καὶ ἐκ πλατάνων ὑψηλῶν πυκναὶ ἀναδενδράδες,
Ὅπου ποιμένες ἄδουσι τοσοῦτον τρυφερά!

ᾠ πεδιάς εἰρηνική, τὴν αὔραν σου εἰσπνέων
Τὸν χρόνον τῆς νεότητος διήλθον τὸν ὥραϊόν.
Ὅπόσῃ ἡ καρδία μου αἰσθάνετ' ἡθονήν,
Ὅπόταν ἐπανέρχωμαι συχνάκις νὰ σὲ βλέπω,
Καὶ ἀπὸ σοῦ λευκάνθεμα καὶ ἀνεμώνας δρέπω,
Ὅρῶν τῶν ποιμενίδων σου τὴν μάγον καλλονήν!

ᾠ! βλέπω τὴν ὁμόνοιαν ἐδῶ καὶ ἡρεμίαν
Τὰς χεῖρας νὰ συμπλέκωσι μ' ἀνέφραστον μαγαλίαν,
Καὶ νὰ οἰκῶσιν ἡσυχαι ἐντὸς τῶν καλυβῶν,
Ὅπου χαρὰ καὶ ἡδονὴ οἰκοῦσιν εὐδαιμόνως,
Ὅπου πολὺ γλυκύτερα παρέρχεται ὁ χρόνος,
Ὅπου ὁ γέρον, εὐθυμος ὡς νέος εἶν' ἡβῶν.

ᾠ ἄνθρωποι πανευτυχεῖς! τοῦ κόσμου ἐρημίται,
Διὰ τοῦ βίου σας αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἐδέμ χωρεῖτε.
Εἶν' ἡ φιλία μόνος σας καὶ θεῖος ὁδηγός·
Κι' ὁ ἔρωσ σας ἀγνότατος, ροδοστεφανωμένος!
Καθεὶς εἰς τὴν καλύβην του βιοῦ εὐτυχιμένος,
Κι' ὁ βίος του διέρχεται παιδρότατος, γοργός!

ᾠ! πεδιάς φιλιότη μου! εἰς τ' ἄνθη σου ἐπάνω
Ἐπόθουν ὡς ἐσκίρτησα μικρός, καὶ ν' ἀποθάνω.
Να! νὰ δεχθῶν οἱ κόλποι σου τὸ πτώμα μου ποθῶ.
Τότ' εὐτυχῆς θὰ ὑπνωττον, ὦ πεδιάς, μαζύ σου,
Ἐν μέσῳ τῶν ροδιωνῶν, τοῦ χλοεροῦ ναρκίστου!
Ἐντὸς τῶν φίλων κόλπων σου ποθῶ ν' ἀναπαυθῶ!

ΛΥΣΙΣ

τοῦ ἐν τῷ προηγ. φυλλαδίῳ αἰνίγματος

Γαστῆς—Ἀστῆρ

Λύσις τοῦ Γρίφου

Τῆς γυναικὸς ἡ καρδία δὲν συγκινεῖται.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Τὸ ὄνομά μου φέρων τις, τιμῶν ἀπολαμβάνει
Ἢ εἰς πυρὰν καταδίκος συνέθη ν' ἀποθάνη.
Τὸ πρῶτον τρίτον ἂν τεθῆ, τὸ τρίτον μου δὲ πρῶτον,
Εἰμὶ σκοπὸς ἢ πρόφασις συνήθως τῶν ἐρώτων.

ΓΡΙΦΟΣ

1
X ρίπτω
ρίπτεις
ρίπτει

ἔχει

Θεός

τότε

δ

